

Hồi 2

Trong thạch động phúc họa khó lường

Thì ra, Âu Dương Thu lúc này đang ở trong một thạch động rất rộng, trên nóc giữa thạch động có khám một hạt dạ minh châu to cỡ trứng ngỗng, ánh sáng tỏa rực, soi khắp thạch động còn tỏ hơn cả ban ngày.

Ngay chính diện giường đá chàng đang ngồi còn có một chiếc giường hình vuông khác, trên là một con quái vật hai đầu, trái heo phải chó, bốn cánh tay dài là chân trước của lừa la ngựa trâu, thân hết như người, hai chân cụt đến đầu gối.

Quái vật vừa thấy Âu Dương Thu ngồi dậy, bốn mắt liền rực sáng, đầu heo thè lưỡi, mõm chó nhe răng, bốn chân lừa la ngựa trâu vung động, dáng vẻ hết sức ghê rợn.

Kể cũng lạ, quái vật ấy tuy ra vẻ hung tợn nhưng vẫn ngồi yên trên giường đá.

Âu Dương Thu hồn phi phách tán, vội quay người bỏ chạy ra ngoài nào ngờ vừa chạy được ba bước, bỗng bị một luồng hấp lực mạnh mẽ từ phía sau ập đến hút lại, không sao cử động được nữa.

Tình trạng ấy càng khiến chàng kinh hãi hơn, nhưng chẳng cách nào hơn, đành chậm chậm quay người lại, định thần nhìn kỹ, giờ mới phát hiện chỗ cách chiếc giường đá chàng vừa nằm có một bụi đá tròn, trên là một lão nhân áo đen mặt vuông tai cả, râu bạc dài phủ ngực, cốt cách thanh kỳ ngồi ngay ngắn.

Lão nhân thấy Âu Dương Thu quay người lại, đang trân trối nhìn mình, bèn giơ tay phải lên ngoắc nhẹ.

Âu Dương Thu cảm thấy cái ngoắc tay của lão nhân áo đen như có quyền uy vô thượng, bất giác cất bước đi đến.

Chờ Âu Dương Thu đi đến gần còn cách khoảng ba thước, lão nhân áo đen với giọng như ra lệnh nói:

- Bé con, hãy cởi hết y phục ra!

Âu Dương Thu sững sốt, do dự một hồi, đánh bạo vòng tay xá dài nói:

- Xin hỏi lão nhân gia, vậy là có ý gì?

Lão nhân áo đen sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Bảo ngươi làm sao thì ngươi cứ làm vậy, hà tất hỏi nhiều.

Âu Dương Thu tuy còn là một thiếu niên, nhưng tính nết lại quật cường, gia giáo nề nếp, thông tình đạt lý, vốn nghĩ mình sở dĩ không chết là do lão nhân này cứu giúp, vừa định thi lễ tạ ơn, chẳng ngờ lão nhân lại thốt ra những lời kỳ lạ và ngang ngược như vậy, bất giác kiên quyết nói:

- Nếu lão nhân gia không nói rõ dụng ý, vẫn bối tuyệt đối không làm được.
- Làm được cũng phải làm, không làm được cũng phải làm.
- Không...

Âu Dương Thu tiếng “không” vừa thoát ra khỏi miệng, chỉ thấy lão nhân áo đen búng nhẹ hai ngón tay, một luồng kinh phong sắc bén lướt qua, toàn thân y phục liền tức vụn thành từng mảnh, tả tả rơi xuống, toàn thân lỏa lồ.

Tính mắc cỡ ai ai cũng có, Âu Dương Thu giận đến huyết mạch căn phòng, lông tóc dựng ngược, buông tiếng quát to, bất chấp tất cả tung mình lao tới, vung tay chộp lão nhân áo đen.

Lão nhân áo đen một tay ấn nhẹ, một luồng khí nhu mềm xô ra, nâng lấy thân người trần trụi của Âu Dương Thu trên không, xô vào vách đá bên cạnh.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, vách đá bật mở, thân người Âu Dương Thu bị đưa vào trong một hang động nhỏ.

Lại nghe “âm” một tiếng vang rền, vách đá đã khép lại, rồi thì một làn nước nóng rất tanh hôi và rít chặt xối lên khắp người Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu cảm thấy khó chịu khôn tả, rất muốn xem chất lỏng nóng tanh đó là gì, nhưng hai mắt không dám mở ra, lồng ngực ngọt ngào thiếu điều nôn tháo ra, nhưng không dám mở miệng.

Đang khi khổ sở khôn cùng, chàng nghe bên kia vách vang lên tiếng cười dài ra chiều hết sức đắc ý.

Khoảng sau thời gian một bữa cơm, làn mưa nóng ấy đã ngưng, nhưng Âu Dương Thu đã bị chất lỏng nóng ấy ngập đến cổ, và hang động này chỉ vừa đủ chứa một người, lúc này đầu ngón chân chạm đất, xung quanh cũng chỉ có thể chuyển động chút ít mà thôi.

Một thiếu niên tuổi mới mười lăm mà ở trong cảnh ngộ thế này, ngoại trừ cắn răng cố chịu đựng khổ sở, chàng có thể làm gì được?

Sau cùng, sức nóng dần tan biến, Âu Dương Thu vừa mở thở phào, nào ngờ chưa đầy một khắc, chất lỏng quanh người lại từ nóng chuyển sang lạnh, và rồi lạnh đến mức khiến chàng hai hàm răng đánh lập cập, hắt hơi lia lịa.

Mùi vị hết nóng rồi lạnh này hết như xuống vạc dầu lên núi tuyết, khiến Âu Dương Thu hết sức tức giận tự nhủ:

- Âu Dương Thu này không thù không oán với lão già chết tiệt, tại sao lại hành hạ ta khổ sở đến thế này?

Bỗng bên kia vách lại vang lên tiếng cười dài, và nói:

- Bé con, chớ nổi giận, giờ thì không để người chịu khổ sở nữa đâu.

Âu Dương Thu lặng người, thật không ngờ đối phương lại biết cả ý nghĩ trong lòng mình, lão nhân này chẳng lẽ là thần tiên ư?

chàng đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe dưới chân vang lên tiếng động ào ào, chát lóng lạnh buốt đã dần lui đi, rồi thì chẳng còn giọt nào nữa.

Liên sau đó, vách đá lại “ầm” một tiếng mở ra và Âu Dương Thu lại bị một luồng kinh lực hút ra khỏi hang động.

Đến đây, võ công thần kỳ của lão nhân áo đen đã khiến Âu Dương Thu quyết định không phản kháng nữa, cứ thí mạng mặc cho ông ta muốn làm gì thì làm.

Tuy chàng đã có quyết định như vậy, nhưng lão nhân áo đen không làm khó gì chàng nữa, trái lại còn mở ra một hang động nhỏ khác, bảo chàng vào tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại còn tặng cho chàng một bộ võ phục xanh rất vừa vặn.

Mọi sự việc lão nhân đều không rời khỏi bụi đá, chỉ dùng chỉ lực thực hiện, Âu Dương Thu thấy trong mắt, nghĩ trong lòng, khi tắm rửa xong mặc quần áo đi ra, liền quỳ xuống trước mặt lão nhân dập Lão nhân áo đen gιο lại búng nhẹ hai ngón tay, liền nhẹ nhàng đỡ Âu Dương Thu đứng dậy, râu dài lay động ha hả cười nói:

- Bé con, người quỳ lạy cũng vô ích, lão bất tử này không nhận người làm đồ đệ đâu!

Vậy là ý nghĩ trong đầu Âu Dương Thu lại bị ông đoán trúng, lên tiếng trước ngăn lại, khiến Âu Dương Thu hết sức thắc mắc nói:

- Lão nhân gia đã không nhận vãn bối làm đồ đệ, tại sao lại cứu giúp vãn bối? Và sau khi cứu vãn bối, tại sao lại để cho vãn bối phải chịu khổ sở hết nóng lại lạnh như vậy?

- đó là vì...

Lão nhân áo đen bỗng ngưng lời, trầm ngâm một hồi, như đã quyết định điều gì đó, mới nói tiếp:

- Lão phu sở dĩ cứu người là vì người là một kỳ tài võ lâm có thể đào tạo, trăm năm khó gặp một người, còn về việc để cho người chịu khổ nóng lạnh, đó chính là để giúp người thay lông tẩy tủy, xây dựng Căn Cơ võ học vững chắc, vĩnh viễn không sợ bị nước đim lửa thiêu, bách độc bất xâm.

Âu Dương Thu thấy lời lão nhân mâu thuẫn bèn hỏi:

- Lão nhân gia đã nhận thấy vãn bối là kỳ tài võ lâm, tại sao không chịu nhận là đồ đệ? Và đã không nhận vãn bối là đồ đệ, tại sao lại giúp vãn bối thay lông tẩy tủy, xây dựng căn cơ võ học vững chắc?

Câu hỏi của chàng thật hợp lý, khiến lão nhân nhất thời khó thể trả lời Nhưng sau cùng, lão nhân thở dài nói:

- Mặc dù lão phu không chịu nhận ngươi là đồ đệ, nhưng có thể chấp nhận ngươi ba điều, ngươi hãy nghĩ xem, có việc gì cần lão phu làm giúp không?

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Có thì có, nhưng không biết là lão gia có chịu nhận lời hay không?

- Ngươi cứ nói ra, chỉ cần đủ khả năng, lão phu đều nhận lời, nhưng chỉ giới hạn ba điều thôi.

- Văn bối chỉ muốn lão nhân gia trả lời văn bối hai câu hỏi và làm giúp một việc là hài lòng lắm rồi, sao dám làm phiền nhiều hơn?

Lão nhân áo đen gật đầu, tỏ ý bằng lòng.

Âu Dương Thu dựng ngón tay nói:

- Thứ nhất, trong võ lâm hiện nay, người nào võ công cao nhất?

Thứ nhì, ai là hung thủ đã sát hại Nhất Tiên Thần Tiên Âu Dương Hàn đại hiệp và cả nhà ông ấy? Xin lão nhân gia hãy trả lời văn bối hai điều ấy trước.

Lão nhân áo đen chẳng chút suy nghĩ, đáp:

- Trên cõi đời này, võ công của Thái Hư thượng nhân được kể là cao nhất, còn điều thứ hai hãy hỏi mẫu thân ngươi.

Âu Dương Thu sừng sốt:

- Hỏi mẫu thân văn bối ư? Nhưng văn bối đâu có mẫu thân, khi vừa sinh văn bối là gia mẫu đã tạ thế, và văn bối cũng chẳng biết mẫu thân là ai.

- Mỗi câu hỏi chỉ một câu trả lời, ngoài ra không thể phụng cáo, vả lại lão phu cũng không biết, hãy nói điều thứ ba đi!

Âu Dương Thu biết hỏi cũng vô ích, đành nói:

- Thứ ba là... xin lão nhân gia sau này làm giúp cho một việc mà văn bối nhận thấy khó khăn nhất, nhưng hiện tại văn bối chưa biết đó là việc gì, phải đến lúc mới nói được.

Lão nhân áo đen bỗng cười phá lên:

- Ngươi khá lắm, lão phu nhận lời, bất cứ lúc nào ngươi trở lại Nhạn Lạc giản, nói ra việc khó khăn nhất của ngươi, lão phu sẽ làm giúp ngươi. Vả lại lão phu đã đoán biết việc ấy cũng chính là sở trường của lão phu. Ha ha! Thú vị thật!

Thật ra lúc này chính bản thân Âu Dương Thu cũng chưa biết sẽ nhờ lão làm giúp việc gì, chẳng qua là chàng thiên tính thông minh, đã biết lão nhân thân hoài võ công tuyệt thế, trong khi mình phải báo thù cho phụ thân, đương nhiên sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn nguy hiểm trên giang hồ, lão nhân đã hứa trước, khi nào mình quả gặp phải việc không sao giải quyết được, sẽ đến nhờ ông giúp đỡ, hẳn ông không từ chối.

Giờ nghe như lão nhân đã biết trước việc ấy, chàng càng thêm khâm phục nhưng cũng thâm nhủ:

- Rồi đây mình sẽ nhờ lão làm giúp một việc khó khăn hơn hết, để xem có nằm trong dự liệu của lão hôm nay hay không?

Nào ngờ ý nghĩ ấy của chàng đã gây nên rất nhiều ân oán tình thù nhi nữ sau này, chẳng những không tháo gỡ được, mà suýt nữa gây ra tội ác loạn luân.

Âu Dương Thu đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy con quái vật hai đầu đang nhìn chàng trừng mắt nhe răng, chợt động tâm hỏi:

- Lão nhân gia, con quái vật này là người hay thú vật?

Lão nhân áo đen cười:

- Là người nhưng cũng là thú!

Âu Dương Thu ngần người:

- Lão nhân gia nói vậy nghĩa là sao?

- Ha ha! Người không thấy thân thể tứ chi của nó có cả người lẫn thú sao?

- Thấy thì có thấy, nhưng không biết sinh ra vốn như vậy hay là...

Lão nhân khoát tay ngắt lời:

- Người ngốc quá, người hay thú cũng vậy, làm sao mà sinh ra vốn như vậy được. Hẳn vốn là một con người giống như lão phu với người, sau khi trải qua Di Thực Thủ Thuật của lão phu mới thành ra như thế này, người có thấy lý lạ không?

Âu Dương Thu nghe vậy lòng khôn xiết kinh hoàng, trợn mắt há miệng hỏi lâu không thốt nên lời.

Lão nhân mặt bỗng trở nên lạnh như băng nói:

- Người sợ phải không?

Âu Dương Thu gật đầu:

- Vâng, vẫn bối hết sức kinh ngạc về Di Thực Thủ Thuật này của lão nhân gia, và cũng thấy hành vi đó quá tàn bạo, một người sống mà lại làm thành hình hài như thế này, y có tâm thù đại hận gì với lão nhân gia vậy?

Lão nhân mắt rực tinh quang, nhưng lại liền nhắm mắt, buông tiếng thở dài cảm khái nói:

- Người tuổi còn trẻ, có lẽ chưa biết gì về sự đời. Lão phu hỏi người, theo người thì hạng người nào trên cõi đời đáng căm thù nhất?

Âu Dương Thu chẳng chút suy nghĩ đáp:

- Theo văn bối thì bọn dê hèn vô sỉ, mặt người lòng thú là đáng căm thù nhất.

Lão nhân ngửa mặt cười to:

- Hay lắm! Hạng người dê hèn vô sỉ, mặt người lòng thú cũng chính là loài thú đội lốt người, hạng người ấy chỉ có bề ngoài, nhưng hành vi tội tệ không bằng cả loài cầm thú, nên lão phu phải làm cho hạng người ấy trở thành danh phù kỳ thực, cắt bỏ đầu và tứ

chi, rồi dùng Di Thực Thủ Thuật lấp đầu và tay chân thú vào, khiến hắn vẫn tiếp tục sống.

Vốn đây là một thí nghiệm của lão phu, chẳng ngờ sau hai mươi năm nghiên cứu, lão phu đã thành công. Không sai, người này chính là kẻ thâm thù của lão phu, vài hôm nữa lão phu sẽ lấp thêm đôi chân thú cho hắn rồi mang ra khỏi động, hắn tuy đã mất đầu và tứ chi người, nhưng vẫn còn tim gan ngũ tạng vốn có. Ha ha! Lão phu phải chính mắt xem thử hắn còn có thể làm được những gì trên đời và người đời sẽ đối xử với hắn ra sao? Ha ha ha...

Âu Dương Thu nghe tiếng cười của lão đầy vẻ tự đắc, nhưng cũng có phần thê lương và bi thương, biết là ông hắn có một quá khứ bi thảm, nên mới khiến ông có hành động quái dị thế này.

Chàng sợ khơi dậy mối thương cảm trong lòng ông, nên không dám hỏi nhiều, chỉ thành khẩn hỏi:

- Vậy là lão nhân gia hẳn tinh thông y lý, vẫn bồi được lão nhân gia cứu giúp, ơn như tái tạo, lại còn được giúp cho ba điều, Âu Dương Thu tuy tuổi còn khờ dại, nhưng nước phải đền trả bằng cả dòng suối, lão nhân gia có thể cho biết cao danh thượng tánh để...

Lão nhân xoa tay ngắt lời:

- Lão phu cứu người, chẳng phải mong người báo đáp, mà chỉ vì lão phu muốn máu của giao long ngàn năm được đặt đúng chỗ. Hồi hai mươi năm trước lão phu đã giáng phục con súc sanh ấy, mãi đến nay mới giết chết chính là muốn chờ đợi một kỳ tài võ lâm, dùng máu giao long tắm cho người, thay lông tẩy tủy, khiến người từ nay không sợ thủy hỏa, bách độc bất xâm, nổi khổ sở mà người chịu đựng khi này chính là do tắm máu giao long, vì lúc tắm cần phải làm cho máu người ấy lưu thông nhanh, nên phải làm cho người tức giận trước.

Còn về danh tánh của lão phu, người không cần phải biết. Nhưng lão phu có thể cho người biết, hồi hai mươi năm trước trong võ lâm có một Thiết Bộc thân y, đó chính là lão phu. Nhưng sau khi người rời khỏi đây, bất kỳ trong tình huống nào và với bất cứ ai cũng không được tiết lộ việc lão phu vẫn còn khỏe mạnh trên trần thế, nhất là khi người tìm gặp Thái Hư thượng nhân, càng không được nói ra chính lão phu đã cho người biết là ông ta võ công cao nhất trên cõi đời này, nếu không, chẳng những người không đạt được mục đích cầu sư học võ báo thù mà còn có thể chuốc lấy đại họa vào thân, người hãy nhớ kỹ. Bây giờ lão phu đưa người ra khỏi động, ngọn nhụyên tiên của người cũng ở ngoài cửa động.

Lão nhân dứt lời, đưa mắt nhìn Âu Dương Thu đang quỳ trước mặt, đột nhiên một chương nhanh như chớp bổ xuống.

Âu Dương Thu hự lên một tiếng, liền tức ngắt xiú.

Mặt trời đã lặn xuống non tây, gió đêm mát lạnh, mặc dù vầng trăng tròn đã mọc lên ở phương đông, nhưng ngọn núi cao ngút mây này lại bị một lớp sương mù che phủ.

Bồng, một bóng người áo xanh xông vỡ sương mù dày đặc, hết như sao sa phóng xuống sơn cốc.

Từ đỉnh núi đến đáy cốc cao ít ra cũng bảy tám mươi trượng và hết sức hiểm trở, vậy mà người áo xanh từ trên đỉnh núi phóng xuống, hai tay dang thẳng ra như một cánh chim to, chỉ ba lần chộp vào những cây tùng nhỏ mọc trên vách núi đã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, không hề phát ra một tiếng động khẽ.

Người áo xanh như hết sức kinh ngạc và thích thú về thân pháp này, hai chân vừa chạm mặt đất, liền ngược nhìn lên đỉnh núi mờ mịt hồi lâu, như là ước lượng độ cao bao nhiêu.

ô! Thì ra người áo xanh khinh công trác tuyệt này chỉ là một thiếu niên tuổi mới mười lăm mười sáu, nhưng người đã cao năm thước, vai vượn lưng ong, rất là anh tuấn.

Thiếu niên áo xanh khi nhìn lên đỉnh núi, lại đảo mắt nhìn quanh đáy cốc một hồi, rồi mới dọc theo một khe núi trong phóng đi.

Chỉ thấy chàng vượt cây, qua đá, một cái tung mình đã qua bốn năm trượng.

chàng phóng đi được mười mấy dặm, hai bên núi dần mở rộng, nước khe chảy chậm hơn, có lẽ đã sắp đến cửa cốc.

Thiếu niên áo xanh bỗng đứng lại, dưới ánh trăng mờ, lại đảo mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy trên lưng núi phía phải, trong rừng cây loáng thoáng hiện ra một góc mái nhà màu xanh, ước lượng khoảng cách cũng chỉ xa khoảng bốn mươi trượng.

Chàng thoáng chút do dự, rồi tung mình vượt qua khe suối, vừa định phóng đi lên lưng núi, bỗng thấy một bóng trắng nhỏ bé phóng qua bên cạnh, loáng cái đã khuất trong lùm cỏ.

Khi bóng trắng ấy lại xuất hiện, chàng đã đuổi đến một bãi đất bằng, và chàng cũng đã nhìn thấy rõ, thì ra bóng trắng ấy là một chú thỏ.

Chú thỏ trắng quay đầu lại nhìn, đoạn lại chui nhanh vào rừng, như sợ hãi không dám xuất hiện nữa.

Nhưng thiếu niên áo xanh đã nhìn thấy một ngôi nhà đá xanh, trước nhà cây cối rậm rạp, cỏ dại um tùm, không có đèn đóm cũng chẳng có lối đi, như là không có người ở vậy.

Thiếu niên áo xanh cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, rồi cất bước đi vào rừng, vạch cỏ vén gai từ từ đi về phía ngôi nhà đá.

anh trăng từ khoảng trống cành cây soi xuống, thiếu niên áo xanh đi đến trước nhà đá, thì ra đây là một ngôi miếu sơn thần hoang tàn, cửa sổ không còn, nhưng màng nhện giăng kín, hiển nhiên đã lâu không có người đặt chân đến.

Trong miếu tối om không nhìn thấy tượng thần, gió núi thổi đến, cỏ lá xua xào xạc, mạng nhện đung đưa, gây cảm giác ghê rợn.

Thiếu niên áo xanh như có vẻ sợ, nhưng rồi chàng cũng cúi người đi vào trong miếu.

Ngay khi thiếu niên khuất vào trong miếu, bỗng nghe tiếng gió vù vù, hai bóng người áo đen hết như u linh đáp xuống cửa miếu.

Hai người cùng “ùa” lên một tiếng gạc nhiên, vừa định cất bước đi vào miếu, trên không bỗng vang lên một tiếng roi như sấm rền, khiến hai người giật mình đứng lại.

Tiếp theo lại một tiếng vang rền, hai người áo đen liền tức ngã xuống, hai chiếc đầu đã lìa khỏi cổ, chết không kịp rên lên một tiếng.

Một bóng người áo xanh cao to và ánh vàng lấp lánh nhanh như cắt lướt qua, để lại một chuỗi cười đắc ý vang vọng sơn cốc, hồi lâu chưa dứt.

Sự việc kinh khủng vừa xảy ra ấy, thiếu niên áo xanh ẩn thân trong miếu dĩ nhiên nhìn thấy rất rõ ràng.

Thiếu niên áo xanh thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, rõ ràng là mình...

Ngay khi ấy, bỗng lại có y phục phát gió vang lên, trước miếu lại có bốn người xuất hiện.

Thiếu niên áo xanh nằm móp dưới hương án, chú mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy bốn người ấy gồm ba nam một nữ, qua thân pháp cũng đủ biết họ là cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Lúc này bốn người đều đối mặt với cửa miếu, cúi người xem xét thi thể hai người áo đen, thiếu niên áo xanh tuy không nhìn thấy rõ diện mạo của họ, nhưng qua chòm râu dài phất phơ trước ngực của ba người đàn ông, biết họ tuổi đã ngoài sáu mươi.

- Ba vị xem, đây chẳng phải lại là hai cây Hàn Mai Kiếm Lệnh là gì?

Các vị cũng nhìn thấy bóng người áo xanh cao to kia, và cũng đã nghe rõ tiếng trường tiên, hẳn phải tin lời lão thân không ngoa rồi chứ?

Người lên tiếng chậm chậm ngẩng đầu lên, chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương.

Thiếu niên áo xanh nghe máu nóng sục sôi, cơ hồ từ dưới gầm bàn chui ra nhưng chàng cố nén lửa giận trong lòng, nằm yên tiếp tục theo dõi tình hình bên ngoài.

Một lão nhân áo xám từ trên hai tử thi rút ra hai cây Hàn Mai Kiếm Lệnh, nhìn thoáng qua rồi nói:

- Như vậy người này quả đúng là Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn rồi.

Một lão nhân khác tiếp lời:

- Nếu đúng là âu Dương Hàn thì lão phu không thể nào tìm ra nguyên nhân hợp tình hợp lý về những hành vi giết người này.

ảo Diện Thiên Phật chửi mạnh quái trượng xuống đất “cộp” một tiếng, quả quyết nói:

- Thật đơn giản, người nhà âu Dương Hàn bị kẻ thù sát hại, nên y quyết báo thù, nhắm vào tất cả mọi người trong võ lâm.

Một lão nhân đứng gần cửa miếu hơn hết tiếp lời:

- Nhưng lệnh tể Lam Tâm Long với âu Dương Hàn là báỉ báỉ chi giao...

Ngưng chốc lát, trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Hai thi thể này tuy lão phu không nhận ra là ai nhưng qua phục sức, dường như là người của Bích Vân Quán trên Câu Lô sơn. Nghe đâu âu Dương Hàn với Kim Hà đạo trưởng, quán chủ Bích Vân quán là mạc nghịch chi giao, dường như cũng không thể có thù oán...

Đồng thời, những người chết dưới Hàn Mai Kiếm Lệnh hầu hết đều có giao tình mật thiết với âu Dương Hàn, như vậy chẳng thể không khiến người càng thấy bí ẩn khó hiểu...

Lão nhân áo xám bỗng xen lời:

- Chúng ta đã nhúng tay vào việc này, bằng vào Thương Ngô Tam Cô chúng ta với Mai lão nữ anh hùng, lão phu chẳng tin là không gặp được y ảo Diện Thiên Phật lại chửi mạnh quả trứng lên đất:

- Không sai! Đi, chúng ta tiên vào!

Vừa dứt lời, bà liền dẫn trước phóng đi, Thương Ngô Tam Cô cũng vội vã theo sau.

Thế là, trước cửa miếu chỉ còn lại hai thi thể đầu mình hai nơi, lại trở nên âm u tĩnh lặng như trước.

Thiếu niên áo xanh trong miếu nghe bốn người đã đi xa, liền tức xông qua mạng nhện nơi cửa miếu, tung ra ngoài, đưa mắt nhìn hai thi thể áo đen, lẩm bẩm:

- Phụ thân mình rõ ràng đã chết, sao còn có thể xuất hiện giết người? Nhưng... trường tiên và dáng người kia...

Đoạn cũng ra khỏi rừng, phóng đi về phía một ngọn núi khác.

Thì ra thiếu niên áo xanh chính là Âu Dương Thu, chàng bị Thiết Bốc thân y điềm vào nhuyễn huyết đưa ra khỏi động, khi hồi tỉnh thấy mình đang nằm trên đỉnh núi, nhuyễn tiên để ngay bên cạnh, nhưng không biết hang động kia ở đâu.

Âu Dương Thu dắt nhuyễn tiên vào lưng, đứng phát dậy, tột cùng sùng sốt, bởi cảm thấy người nhẹ như lá, khác hẳn trước kia, biết là do tẩm máu giao long mà nên.

Chàng phóng đi trong sơn cốc một hồi mới nhận ra, lúc này đang là ban đêm.

Chàng chẳng rõ mình đã ở trong thạch động của Thiết Bốc thân y bao lâu, nhưng chàng cảm thấy buồn ngủ, định tìm chỗ nghỉ tạm một đêm, sáng mai hẵng đi tiếp.

Nào ngờ chàng bị chú thỏ trắng dẫn đến miếu sơn thần, lại gặp chuyện ly kỳ thế này, nên sau khi ảo Diện Thiên Phật và Thương Ngô Tam Cô đi khỏi, cơn buồn ngủ hoàn

toàn tan biến, ước định phương hướng, liền phóng đi về phía ngọn núi đã mai táng thi hài phụ thân.

Âu Dương Thu vì muốn chứng thực sự sống chết của phụ thân, lòng nóng như thiêu đốt, lại thêm kinh công chàng đã tinh tiến hơn rất nhiều, chùng sau thời gian một bữa cơm, chàng đã tìm đến ngọn núi ấy, liền tức phi thân lên.

Trí nhớ chàng rất tốt, lại thêm có làm dấu trước khi rời khỏi, nên không đầy một khắc đã tìm được đến sơn động nhỏ kia, nhưng cửa động vẫn bít kín, không chút thay đổi nào, vậy thì chẳng thể không khỏi hết sức hoài nghi hoang mang.

Rõ ràng thi thể của phụ thân đã lạnh ngắt, chắc chắn là đã chết, và sơn động mai táng phụ thân này vẫn bít kín như trước, nói thế nào cũng chẳng thể khiến chàng tin được kẻ sát nhân chính là phụ thân chàng.

Thế nhưng, chàng chẳng những đã nghe lời quả quyết của ảo Diện Thiên Phật, mà trong lúc hạ sát hai người áo đen, chàng cũng nhìn thấy rõ bóng trường tiên và người áo xanh.

- Vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ phụ thân chết rồi hiển linh hay sao?

Âu Dương Thu nghĩ đến đó, bỗng nảy sinh ý muốn nhìn mặt phụ thân một lần nữa, bèn khiêng vài tảng đá bít cửa động sang bên, cửa động đã đủ chui vào.

Sơn động này ở trên đỉnh núi, ngoài động không có vật che chắn và động cũng không sâu, ánh trăng sáng soi vào, Âu Dương Thu chú mắt nhìn, bất giác bàng hoàng sửng sốt.

Thì ra trong động trống không, đâu còn thi thể phụ thân chết rồi vẫn còn ngồi xếp bằng nữa?

Tình trạng này khiến chàng không rõ là mình kinh hay mừng? Thờ ra hồi lâu, đoạn mới cúi người chui vào động.

Chàng gom hết can đảm, tìm kiếm khắp mọi góc tối trong động, nhưng chẳng thấy gì cả.

Đến đây lòng tin chắc là phụ thân đã chết của Âu Dương Thu cũng bất giác lung lay, mặc dù khi chàng nhìn lại năm chữ "Thu nhi hãy báo thù" lòng đau xót đến cơ hồ rơi lệ, và gương mặt ghê rợn của phụ thân sau khi chết lại hiện về trong đầu, nhưng vẫn không sao khiến chàng còn tin là phụ thân đã chết.

- Ô! Vậy là phụ thân chưa chết!

Âu Dương Thu thảm reo lên, vừa định tung mình ra khỏi động, bỗng thấy ánh vàng lấp lánh, thì ra có một vật nằm dưới tảng đá bít cửa động.

Chàng vội cúi người nhặt lên, thì ra là một thanh kiếm nhỏ màu vàng dài ba tấc.

Âu Dương Thu xem xong, lẩm bẩm:

- Lạ thật, vật này ở đâu ra thế nhỉ?

Đoạn cũng chẳng nhìn kỹ, nhét cây Hàn Mai Kiếm Lệnh ấy vào lòng, chui ra khỏi động rồi khiêng đá bít kín lại như trước.

Chàng đứng yên trước cửa động, ngược lên nhìn trời, có lẽ khoảng Canh ba.

Gió đêm từng cơn thổi bạt, tuy lúc này là mùa thu, nhưng gió đêm cũng se lạnh, khiến Âu Dương Thu bất giác nhẹ rung mình, tinh thần mỗi mệt và tư duy rối rắm liên tục tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lại một cơn gió núi thổi đến, loáng thoáng có tiếng roi liên hồi, kèm theo tiếng rú thảm khốc theo gió vọng đến.

Âu Dương Thu giật mình, vội ngưng thần lắng nghe, dường như là đến từ cửa Thất Lạc cốc.

Âu Dương Thu thầm nhủ:

- Phụ thân lại ở đó giết người nữa rồi, mình phải đến gặp mới được.

Đoạn liền thi triển khinh công, dưới ánh trăng trông như một làn khói xanh, phóng đi về phía cửa Thất Lạc cốc.

Khi vừa đến chân núi, phóng đi chưa tới một tầm tên bắn, bỗng từ trong lùm cỏ phóng ra mười mấy bóng người, đứng thành hình vòng cung chặn đường.

Ba bóng người áo xanh nhỏ nhắn tiến ra, một người trong số quát:

- Kẻ nào dám xông vào đây, mau báo danh tánh cho bản cô nương!

Âu Dương Thu vội chững người đứng lại, thầm nhủ:

- Tiếng nói này nghe quen tai quá!

Bèn không đáp mà lại hỏi:

- Các vị là ai? Sao dám cản đường tại hạ?

Thiếu nữ áo xanh thấp bé nhất kinh hãi nói:

- Tỷ tỷ... y là ma quỷ...

Âu Dương Thu định thần nhìn, thì ra ba thiếu nữ áo xanh này chính là chị em nhà họ Lam, tám chín đại hán võ phục màu xanh đứng phía sau hẳn nhiên là đệ tử phái Bình Giang, và thiếu nữ vừa lên tiếng chính là Lam Thái Điệp, người đã đâm chàng một kiếm, hai người kia trưởng là Thái Lan, thứ là Thái Cúc.

Lam Thái Lan và Lam Thái Cúc đều tuổi vừa mười tám, vốn là chị em song sinh, đều xinh đẹp tuyệt trần.

Lúc này Lam Thái Lan và Lam Thái Cúc cũng đã nhận ra thiếu niên trước mặt là ai, đều bất giác cả kinh thất sắc, lùi sau ba bước.

Âu Dương Thu hừ một tiếng lạnh lùng:

- Các vị chớ sợ hãi, tại hạ không phải ma quỷ đâu. Tiểu Điệp, tuy muội một kiếm đâm Âu Dương Thu này rơi xuống đầm trong Nhạn Lạc giản, nhưng Âu Dương Thu này không hề chết.

Chàng đứng hiên ngang, không hề có chút vẻ sợ hãi.

Lam Thái Lan thoáng lưỡng lự, đoạn mắt rục sát cơ nói:

- Âu Dương Thu, bốn cô nương cho ngươi hay, phái Bình Giang ta hiện đã bao vây chặt Thất Lạc cốc, phụ thân ngươi đã sát hại song thân bọn này thì hai cha con ngươi phải đền mạng, lần trước kẻ như ngươi mạng lớn chưa chết, nhưng phen này ngươi chấp cánh cũng khó thể đào thoát, khôn hồn hãy xuôi tay chịu trời, niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ dại khờ, có thể ngoại tử mẫu ta sẽ cho ngươi được chết toàn thân.

Âu Dương Thu lạnh lùng nói:

- Các vị chớ vu oan người tốt, gia phụ không bao giờ gây ra chuyện như vậy Lam Thái Cúc tức giận quát lên:

- Ngươi còn dám cường biện, hãy nghe có phải tiếng trường tiên sát nhân của phụ thân ngươi đó không?

Trong gió nhẹ quả có từng hồi tiếng trường tiên, hòa lẫn với tiếng gào thét sau cùng của những kẻ trước khi chết.

Âu Dương Thu nghe vậy, nhất thời không sao trả lời được.

Lam Thái Lan trầm giọng:

- Đó đều là đệ tử phái Bình Giang đã chết dưới tay phụ thân ngươi, hẳn ngươi tin rồi chứ? Phụ thân ngươi lúc này chẳng khác nào con thú dữ trong chuồng, sớm muộn gì cũng bị bắt...

Âu Dương Thu giận dữ đáp:

- Im ngay! Các ngươi cậy chúng hiệp cô, kéo đến tận nhà người, gia phụ đương nhiên là giết các ngươi rồi. Cho các ngươi biết, lần trước Thái Điệp đâm tạt hạ một kiếm, tại hạ cũng không chống không tránh, chấp nhận sống chết tùy ở số trời. Nếu lúc ấy tại hạ chết đi, dĩ nhiên không còn gì để nói, tại hạ đã chưa chết, kể từ đó, hai họ nhà Âu Dương và nhà họ Lam đã tình đoạn nghĩa tuyệt, các vị không nên bức bách buộc người quá đáng, buộc tại hạ phải động thủ.

Trong lúc nói, chàng đặt tay lên móc cài nhuyễn tiên, mắt đầy giận dữ.

Ba chị em họ Lam nghe vậy, liền phùng lửa giận, soạt soạt soạt! Ba thanh trường kiếm cùng lúc ra khỏi bao, chia nhau đứng ba góc, bao vây Âu Dương Thu vào giữa.

Âu Dương Thu buông tiếng cười khẩy, nhuyễn tiên “vút” một tiếng rút ra, tiện tay thi triển chiêu Trích Tinh Quyền Đầu (Hải sao cuốn đầu) phát ra tiếng động như sấm rền, vang vọng sơn cốc, trầm giọng quát:

- Được lắm! Các vị ba người cùng xông vào đi!

Ba chị em họ Lam không đáp, ba thanh trường kiếm vung ra ba đóa hoa bạc, cùng lúc đâm vào Âu Dương Thu.

Kiếm pháp phái Bình Giang có đường lối riêng biệt trong võ lâm, dĩ nhiên có chỗ hơn người. Lâm Tâm Long là chương môn nhân, đích thân truyền dạy ba người con gái, lẽ dĩ nhiên cũng chẳng phải tầm thường.

Ba chị em liên thủ, uy lực càng thêm kinh người, liền tức kiếm khí tỏa rộng, hết như trăm ngàn con rắn bay lượn.

Âu Dương Thu tuy trong cơn thịnh nộ bụng lời thách thức, nhưng dưới sự liên thủ hợp kích của ba chị em họ Lam, lòng cũng không khỏi kinh khiếp.

Chả thấy người chàng xoay tít như chong chóng, ngọn nhuyễn tiên dài hơn trượng theo thể chuyển động của chàng quét ra một luồng kinh phong mạnh khôn tả, xô bạt ba thanh trường kiếm sang bên.

Chàng đã phối hợp thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn với tiên pháp Long Diệu Vỹ danh chấn giang hồ, uy thế thật bất phàm.

Ngọn nhuyễn tiên trong tay Âu Dương Thu đã dài mà còn rắn chắc, không sợ đao kiếm, vận dụng cứng mềm tùy ý, nên về binh khí chàng đã chiếm hẳn lợi thế.

Lúc này, chàng một chiêu đắc thủ, liền nắm lấy tiên cơ, liên tiếp thi triển ba chiêu Nộ Hải Đằng Giao, Quái Mãng Xuất Động và Thần Long Tam Hiện, chỉ thấy bóng tiên rợp trời, công phong nổi dậy, buộc ba chị em thoái lui lia lịa, chỉ có thể chống đỡ, không còn sức hoàn thủ nữa.

Chị em họ Lam không ngờ Âu Dương Thu có công lực thâm hậu đến vậy, trong lúc kinh hãi thoái lui, Lam Thái Điệp bỗng bụng tiếng quát to, tám chín đại hán áo xanh lược trận cùng rút binh khí ra, lao vào vòng chiến.

Âu Dương Thu tuy sau khi tắm máu giao long, công lực tinh tiến rất nhiều, nhưng đầu sao tuổi còn nhỏ, thiếu kinh nghiệm đối địch, thấy nhiều người xông vào như vậy, lòng không khỏi nao núng, liền tức tự loạn chương pháp, chuyển thắng thành bại.

Hàng loạt trường tiên quét ra, đánh bạt trường kiếm đâm đến trước ngực của Lam Thái Cúc, lệ làng rụng tiên đổi chiêu, lại quét bay thanh trường kiếm của Lam Thái Điệp.

Lam Thái Điệp đầu sao cũng còn tính trẻ con, kinh hãi kêu lên:

- Thu ca!

Âu Dương Thu vừa nghe hai tiếng “Thu ca” bất giác ngẩn người.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Lam Thái Lan không bỏ lỡ thời cơ, nhanh như chớp đâm một kiếm vào mạn sườn trái chàng.

Đồng thời Lam Thái Cúc cũng định thần lại, trường kiếm trong tay với chiêu Bạt Thảo Tầm Xà đâm vào bụng Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu bốn mặt thọ địch, khó thể ứng phó, thân pháp Hồi Phong Tam Hoàn chưa kịp thi triển, trường tiên trong tay đã bị một đại hán nắm lấy kéo mạnh, người chàng không tự chủ được chúi tới.

Thế là trường kiếm của Lam Thái Lan đâm vào mạn sườn trái Âu Dương Thu đã lướt qua sau lưng, nhưng trường kiếm của Lam Thái Cúc đã đâm vào bụng chàng.

Dưới ánh trăng, sau lưng Âu Dương Thu thò ra một lưỡi kiếm dài khoảng nửa thước.

Lam Thái Cúc mắt thấy trường kiếm trong tay đã xuyên qua bụng Âu Dương Thu, vị tiểu đệ từng thân thiết kêu nàng là Cúc tỷ này đã sắp chết dưới kiếm mình, tuy mối thù song thân bất cộng đới thiên, nhưng Âu Dương Thu dẫu sao cũng là người vô tội, nên bất giác lòng cảm thấy bất nhẫn, vội buông kiếm lui ra.

Thế nhưng, Âu Dương Thu tuy bị kiếm xuyên bụng, đã không rên lấy nửa tiếng mà cũng chẳng ngã xuống, vẫn đứng hiên ngang.

Cảnh tượng ấy khiến ba chị em họ Lam và tám chín đại hán áo xanh kinh hoàng lui ra xa hai ba trượng, thấy đều với ánh mắt kinh ngạc nhìn chót vào chàng thiếu niên trúng kiếm mà không ngã này.

Dưới ánh trăng vàng, gương mặt đầy vết sẹo của Âu Dương Thu càng thêm đen đúa, trông hết sức ghê rợn.

Bỗng, một đại hán áo xanh thảng thốt kêu lên:

- Ô! Trường tiên... trường tiên của hán đâu rồi?

Đồng thời, hai mắt y trở to nhìn quanh người Âu Dương Thu tìm kiếm, rồi lại cúi xuống nhìn hai bàn tay đầy máu tươi của mình, kinh hoàng thoái lui liên hồi.

Thì ra đại hán áo xanh này chính là người đã chộp được trường tiên của Âu Dương Thu và kéo chàng chúi tới, mắt thấy trường kiếm của nhị cô nương Lam Thái Cúc đâm vào bụng Âu Dương Thu, lòng còn thâm mẫn:

- Tiểu tử, phen này ngươi tiêu đời rồi, để xem ngươi còn hung hãn nữa thôi.

Tuy vậy, y cũng lạ lùng, tung mình thoái lui theo Lam nhị cô nương, ngay khi ấy y bỗng cảm thấy hai tay nóng ran, trường tiên đã vượt khỏi tay, mới phát giác có điều khác lạ, bất giác sững sốt kêu lên.

Mọi người trong con kinh hoàng, nghe đại hán ấy nói vậy, liền bừng tỉnh chú mắt nhìn, quả thấy Âu Dương Thu hai tay buông thõng, ngọn nhuyễn tiên trong tay chàng đã biến mất từ lúc nào, nhìn quanh cũng chẳng thấy.

Sự kiện ấy khiến những người phái Bình Giang đứng quanh càng thêm kinh ngạc và hết sức thắc mắc, cơ hồ cùng lúc kêu “ủa” lên một tiếng.

Lúc này đại cô nương Lam Thái Lan có biệt danh là Quý Nữ đang đứng đối mặt với đại hán ấy, cách Âu Dương Thu ở giữa đã nhận ra y là Vạn Thông Giang Vạn Tam, một nhân vật hạng nhì trong phái.

Người này tuy võ công bình thường, nhưng vì vốn là một lang trung giang hồ chuyên múa thương côn, từng đi khắp tam sơn ngũ nhạc, mười ba tỉnh đại giang nam bắc, biết nhiều hiểu rộng, kinh nghiệm phong phú.

Quý Nữ Lam Thái Lan thấy Vạn Thông Giang Vạn Tam lúc này cũng mất bình tĩnh, sợ hãi thoái lui lia lịa, đủ biết việc Âu Dương Thu trúng kiếm không ngã chẳng phải là đơn giản.

Nhưng Lam Thái Lan đầu sao cũng không hổ danh là Quý Nữ, sau một hồi ngẫm nghĩ, nhận thấy việc này thật quá quái lạ, bèn tung mình lao tới, trường kiếm trong tay thi triển chiêu Chỉ Tinh Hoạch Nguyệt, mũi kiếm đâm vào yếu huyệt Phong Môn sau cổ Âu Dương Thu sâu hơn ba tấc, đoạn lại phạt mạnh sang hai bên, rồi tung mình lui về chỗ cũ.

Theo nàng nghĩ, một chiêu hai thức này chắc chắn có thể tiện lia thủ cấp của Âu Dương Thu, nào ngờ sự thật lại khác, chẳng những đầu Âu Dương Thu không lia khỏi cổ, mà thanh trường kiếm trong tay nàng cũng không hề dính máu.

Động tác ấy của Lam Thái Lan tuy rất nhanh, nhưng mọi người đứng quanh đều trông thấy rất rõ, rõ ràng trường kiếm đã đâm vào cổ Âu Dương Thu, nhưng chàng không chút động đậy, như là một xác chết vậy.

Âu Dương Thu quả là đã chết đứng, thế sao đầu lại không bị kiếm tiện lia? Chàng tuy đứng bất động, nhưng không ai dám đến gần xem xét. Đột nhiên tiếng roi vun vút vang lên, bóng roi ngang dọc trên đầu Âu Dương Thu.

Mọi người giật mình bưng tỉnh, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trời xanh bao la, sao khuya lấp lánh.

Khi họ nhìn trở xuống Âu Dương Thu, lại có quái sự xảy ra.

Chỉ thấy chàng tay phải cầm trường tiên, tay trái cầm trường kiếm, ánh mắt ngật đầy thù hận, chậm chậm quay người một vòng, gằn giọng:

- Lam Thái Lan, Lam Thái Cúc, Lam Thái Điệp, các vị mỗi người đã đâm tại hạ một kiếm chí mạng, cho dù gia phụ thật sự là hung thủ đã sát hại song thân các vị, vậy kể như phụ trái tử hoàn, thù hận của các vị đã được báo, nhưng các vị chưa giết chết được tại hạ, kể từ nay ân oán giữa chúng ta không còn nữa, tại hạ đi đây.

Lam Thái Điệp bỗng hơ hải nói:

- Thu ca đừng bỏ đi, tiểu muội... tiểu muội...

Nàng vốn định nói là nàng không có ý định giết chết Âu Dương Thu, song vì nàng đã đâm chàng một kiếm, mặc dù lúc bấy giờ đã đột nhiên đổi ý, kiếm đâm trúng vai, Âu Dương Thu mới thoát chết nhưng đầu sao cũng là đã đâm một kiếm, nên lúc này nàng áp úng mãi, không sao nói tiếp được nữa.

Âu Dương Thu đương nhiên không hiểu nguyên nhân, trừng mắt nhìn Lam Thái Điệp, trầm giọng nói:

- Sao? Có phải còn muốn đâm Âu Dương Thu này một kiếm nữa không?

Lam Thái Điệp hoảng đến cơ hồ bật khóc:

- Tiểu muội... không phải ý như vậy...

- Vậy chứ cô nương muốn...

- Tiểu muội muốn... muốn nói với Thu ca...

- Muốn nói là một kiếm chưa đâm chết tại hạ nên lòng rất hối tiếc chứ gì?

Âu Dương Thu thoáng ngừng, quay sang Lam Thái Cúc nói tiếp:

- Thanh kiếm này trả lại cho cô nương.

Đoạn tiện tay ném kiếm ra, quay người bỏ đi.

Lam Thái Cúc tung mình chộp lấy chuôi kiếm, tráng sang bên nường đường.

Nhưng Lam Thái Lan lách người cản lại, trầm giọng quát:

- Đứng lại, ngươi đâu dễ bỏ đi như vậy được.

Âu Dương Thu đứng lại, tức giận hỏi:

- cô nương muốn sao?

- Vừa rồi ngươi giở trò quỷ quái gì? Tại sao trúng kiếm không chết, không ngã mà cũng không chảy máu?

Lúc này thái độ Lam Thái Lan đã hòa dịu rất nhiều bởi muốn biết sự thật, nhưng Âu Dương Thu đang nóng lòng muốn tìm gặp phụ thân nên cười khẩy nói:

- Ai không biết tôn giá là Quý Nữ trong phái Bình Giang, chính tôn giá mới là quái quỷ!

Lam Thái Lan chẳng ngờ vị nghĩa đệ vốn hiền lành đôn hậu nay lại trở thành điều ngoa thể này, lửa giận vốn đã dần nén liền lại bốc lên, cười khẩy nói:

- Thật không ngờ ngươi lại trở thành...

- Ha ha ha ha!

Âu Dương Thu hiểu lầm ý Lam Thái Lan là nói chàng mặt mũi trở nên xấu xí thế này, nên bi phần ngập lòng buông tiếng cười dài, nghe hết sức ghê rợn.

Lam Thái Cúc tuy với Lam Thái Lan là chị em song sinh, nhưng tính tình khác hẳn tỷ tỷ, nàng dịu dàng đoan trang, lòng dạ hiền lành, còn Lam Thái Lan thì quỷ kế đa đoan, tính tình lạnh lùng độc ác.

Sau khi đâm Âu Dương Thu một kiếm, Lam Thái Cúc đã cảm thấy hối hận, cũng may là xảy ra kỳ tích, Âu Dương Thu trúng kiếm không chết, nàng mới cảm thấy yên tâm.

Giờ nghe tiếng cười thô thiết của Âu Dương Thu, nàng cảm thấy như hàng ngàn mũi tên nhọn đâm vào tim, đau xót khôn tả, tuy muốn để cho Âu Dương Thu rời khỏi, nhưng ngặt nỗi trước nay nàng luôn vâng lời Lam Thái Lan, không có tự chủ, trong trường hợp này, nàng càng không dám đề xuất ý kiến, chỉ im lặng đứng bên, với ánh mắt thương hại nhìn gương mặt sọc co rúm bởi bi phần càng thêm khó coi Của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu ngưng cười, hai mắt rườm lệ, gặng giọng nói:

- Không sai, Âu Dương Thu mặt mũi này đã trở nên gớm ghiếc như quỷ dữ, nhưng nếu moi tim Lam Thái Lan ngươi ra, e còn tồi tệ hơn gương mặt xấu xí này...

Lam Thái Lan tức giận quát:

- Im ngay! Thật không ngờ ngươi mặt mũi đối khác mà lòng dạ cũng đối khác, người xấu xí lòng dạ càng độc ác. Nếu ngươi mà không thành thật trả lời câu hỏi của bản cô nương, bản cô nương sẽ dùng thủ đoạn tàn bạo hơn đối phó với ngươi.

Đoạn thò tay vào túi da bên lưng, móc ra một chiếc lọ ngọc trắng, hướng về Âu Dương Thu hươ hươ, nói tiếp:

- Ngươi đừng tưởng kiếm không giết được ngươi là ngươi có thể ngang tàng hồng hách, ngươi có biết sự lợi hại của Hủ Cốt Hóa Thi Tán này độc môn của phái Bình Giang bày hay không?

Hủ Cốt Hóa Thi Tán của phái Bình Giang độc vô cùng, vốn là ám khí độc môn của Lam Tâm Long phụ phụ, đáng kể được là nhất tuyệt giang hồ, sử dụng rất đơn giản, chỉ cần rút nắp ra, ấn vào lò xo dưới đáy lọ, một viên dạn hoàn liền tức bắn ra, trúng địch nổ tung, biến thành một làn khói vàng, bất luận chạm vào thân người hay hít vào phổi, độc tính phát tán, trong vòng hai giờ thì dù là mình đồng da sắt cũng bị biến thành một bãi nước vàng.

Do bởi loại độc dạn này rất khó bào chế và tuyệt độc vô luân, ngoại trừ Lam Tâm Long phụ phụ có mang theo thuốc giải, trên giang hồ hiện nay chưa ai có thể chữa trị. Nên Lam Tâm Long phụ phụ tuy có vật này nhưng rất ít sử dụng, nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến giới võ lâm khiếp sợ, người trong bạch đạo ghê tởm.

Âu Dương Thu tuy rất tự tin, nhưng thấy Lam Thái Lan định dùng độc vật ấy đối phó với mình, cũng không khỏi rợn người, thầm nhủ:

- Nếu y thị mà thật sử dụng độc vật này, không biết lão nhân gia ấy có kịp bảo vệ cho mình hay không?

Lam Thái Lan thấy Âu Dương Thu khiếp sợ do dự, biết là lời uy hiếp của mình đã có công hiệu, bèn dịu mặt nói:

- Vốn ra kẻ sát hại song thân bản cô nương là phụ thân ngươi, mối thù ấy bọn này cũng không nhất thiết phải nhắm vào ngươi báo phục, nay đã như vậy, chỉ cần ngươi thành thật nói ra nguyên nhân tại sao trúng kiếm không chết, bản cô nương còn có thể niệm tình xưa tha cho ngươi, nếu không...

Nàng ta nói đến đó, bỗng ngưng lời không nói tiếp nữa.

Âu Dương Thu đã từng nhiều lần đến chơi phái Bình Giang, hiểu rất rõ tính tình của ba chị em họ Lam, biết là lời nói của Lam Thái Lan không phải thật lòng, chẳng qua xem chàng là trẻ con, định dụ chàng tiết lộ bí mật rồi mới hạ độc thủ, nên dù có nói ra ẩn tình khi này cũng chẳng ích gì, huống hồ điều bí mật ấy tuyệt đối không thể tiết lộ. Nhất là Lam Thái Lan nhắc đến hai chữ “tình xưa” càng khiến chàng xót xa lòng, bèn buông tiếng cười khẩy, danh giọng nói:

- Lời nói của cô nương chỉ có thể lừa dối trẻ nít lên ba thôi, Âu Dương Thu này không bị mắc hạm đâu. Gì mà tình xưa với không tình xưa, cho cô nương hay, tình nghĩa giữa tại hạ đã tuyệt theo ba kiếm kia rồi, từ nay là bạn hay thù đều tùy ở các vị có biết phải trái hay không. Trúng kiếm không chết là do tại hạ mạng thọ, võ công các vị kém

cỏi, có chi mà lạ? Tại hạ không có thời gian ở đây nói chuyện nhảm với các vị, nếu cô nương định xử dụng độc vật mà mọi người trong giới võ lâm ghê tởm này thì xin cứ tùy tiện, không thì tại hạ đi đây. Nếu cô nương còn ngăn chặn thì chớ trách trường tiên trong tay tại hạ không có mắt.

- Ngươi tưởng bản cô nương không dám hả?

Lam Thái Lan bị Âu Dương Thu vạch trần ý đồ, liền tức biến sắc mặt, mày liễu dựng ngược, mắt phụng ngập đầy sát cơ, rút nắp lọ ra, hướng miệng lọ vào Âu Dương Thu, tức giận nói:

- Quân một biết điều, rõ là ngươi muốn chết.

Lam Thái Cúc hoảng kinh kêu lên:

- Tỷ tỷ...

Nhưng Lam Thái Lan đã ấn vào lò xo dưới đáy lọ, một viên dược hoàn màu vàng mỡ hạt đào đột nhiên từ miệng lọ bắn ra, bay thẳng vào mặt Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu kinh hãi, vội lách người sang bên, đồng thời trường tiên trong tay phải vung lên, với chiêu Long Phi Phụng Vũ quất vào viên dược hoàn, chỉ nghe “bộp” một tiếng, dược hoàn nổ tung thành bột, hết như khói vàng lan tỏa tứ phía.

Âu Dương Thu tuy biết Hủ Cốt Hóa Thi Tán rất độc, nhưng không biết dược hoàn này chạm vật nổ ngay, vốn định dùng trường tiên đánh rơi, nào ngờ lại khiến dược hoàn nổ tung.

Những người trong phái Bình Giang ngay khi độc tán bung ra đã bung mình lui ra xa, sợ bị trúng phải.

Âu Dương Thu tuy chưa bị độc tán phủ chụp, nhưng Lam Thái Lan đã thừa cơ tung ra hai chưởng, đẩy độc tán bay nhanh vào chàng.

Âu Dương Thu vội vận chân khí, với thế Kim Lý Đảo Lược Ba (lý ngư vàng lướt ngược sóng), tung mình lui xa hơn ba trượng, người vừa hạ xuống mặt đất, hai chân điểm nhẹ, lại vọt lên cao hơn trượng, hai tay dang ra, co chân búng nhẹ, với thế Phi Điều Đầu Lâm vượt qua trên đầu những người phái Bình Giang, ra xa hơn bốn trượng.

Lam Thái Lan mắt thấy đã sắp đắc thủ, chẳng ngờ Âu Dương Thu ứng biến nhanh đến vậy, và lại thi triển hai thế thân pháp hết sức ngoạn mục, khiến nàng ta tự thấy mình hãy còn kém xa, kinh ngạc thảm nhủ:

- sao mới đây mà võ công của y tinh tiến đến thế nhỉ?

Bỗng, một ý nghĩ độc ác nảy sinh trong lòng, quyết định bằng mọi giá phải giết chết Âu Dương Thu, nếu không ắt sẽ di hại vô cùng.

Nhưng khi nàng ta quát bảo những người trong phái đuổi theo, Âu Dương Thu đã mất dạng trong sơn cốc, không còn đuổi theo kịp nữa.

Lam Thái Điệp mắt rườm lệ ngẩn nhìn Lam Thái Lan mặt lạnh như sương băng nói:

- Tỷ tỷ, hãy để cho y đi đi thôi, còn đuổi theo làm gì? Y đã thọ thương đến vậy, thật tội nghiệp quá, tỷ tỷ tha cho y đi!

Lam Thái Lan cười khẩy:

- Người thật không biết xấu hổ, lại van xin cho kẻ thù đã sát hại song thân, phen này chúng ta tha cho hắn, mai kia chưa chắc hắn đã chịu tha cho chúng ta. Tục ngữ có câu: “Diệt cỏ phải nhổ tận gốc, vĩnh viễn dứt hậu hoạn” ta quyết phải lấy mạng hắn mới được.

Lam Thái Lan kiên quyết nói xong, vừa định bảo mọi người dọc theo sơn cốc truy tìm, Lam Thái Cúc đi đến rụt rè nói:

- Tỷ tỷ, khinh công của Âu Dương Thu cao siêu quá, dù chúng ta...

Lam Thái Lan tức giận ngắt lời:

- Hay nhỉ! Hai người lại đứng về phía thù nghịch, phản đối lại ta.

Hai người đã yêu thương hắn, sao không đi theo hắn luôn đi?

Lam Thái Cúc tính tình hiền lành, chỉ nhẫn nhịn không dám cãi lại.

Nhưng Lam Thái Điệp từ bé đã được cha mẹ cưng chiều, quen tính bướng bỉnh, sao nhẫn nhịn nổi, giậm chân giậm đõ, khóc nói:

- Phụ mẫu thân vừa chết mấy hôm mà tỷ tỷ đã hiếp đáp bọn tiểu muội thế này rồi, tiểu muội đã sớm nhận thấy tỷ tỷ lòng như rắn rết, tiểu muội thương yêu y, muốn đi theo y, tỷ tỷ không có quyền can thiệp...

Sau khi song thân qua đời, Lam Thái Lan đã nghiêm nhiên trở thành người kế thừa chương môn phái Bình Giang, tuy chưa chính thức nhậm chức, nhưng Lam Tâm Long không có con trai, lại không có nửa lời trần trối về việc kế thừa chương môn nhân. Thế là Lam Thái Lan bèn lợi dụng sắc đẹp và mưu trí khéo léo nắm lấy đại bộ phận quyền hành, xây dựng địa vị cá nhân.

Lúc này, trước nhiều môn nhân trong phái, thế mà Lam Thái Điệp lại dám cãi lời nàng ta, tuy là tỷ muội, vì giữ sự tôn nghiêm của địa vị, sao không khiến nàng ta nổi giận xung thiên?

“Bốp, bốp” hai tiếng giòn giã, Lam Thái Điệp đã lãnh lấy hai cái tát tai của Lam Thái Lan.

Lam Thái Điệp bỗng nín khóc, hậm hực nói:

- Hay lắm, tỷ tỷ đã đánh tiểu muội!

Đoạn liền quay người, tung mình phóng đi ra ngoài cốc.

Lam Thái Cúc hốt hoảng vội hỏi:

- Muội muội đi đâu vậy?

Đoạn liền tung mình đuổi theo, thoáng chốc hai nàng một trước một sau đã mất dạng dưới ánh trăng trong sơn cốc.

Lam Thái Lan mắt nhìn hai người em gái bỏ đi, không gọi cũng chẳng đuổi theo, trái lại còn quát bảo mười mấy người hiện diện phóng đi về phía ngược lại, truy tìm Âu Dương Thu.

Thì ra sau khi tránh khỏi Hủ Cốt Thi Tán của Lam Thái Lan, Âu Dương Thu đã thay đổi ý định đến Thất Lạc cốc tìm kiếm phụ thân, phóng đi sâu vào sơn cốc.

Khoảng canh tư, chẳng rõ đã vượt qua bao nhiêu đường núi gập ghềnh, chàng quay đầu lại nhìn, không có người của phái Bình Giang đuổi theo, bèn chậm chân lại, tìm một chỗ kín đáo nằm xuống nghỉ ngơi.

Vàng trắng khuất mất, trong núi sương sớm lại dần bốc lên dày đặc Bóng tối trước lúc trời sáng phủ trùm vạn vật, núi rừng u cốc hoàn toàn tĩnh lặng, khiến người có cảm giác âm trầm và ghê rợn của sự chết chóc.

Âu Dương Thu đã quá mỏi mệt, ngồi dựa vào một tảng đá xanh vuron vai ngáp dài, mơ màng ngủ thiếp đi.

Đột nhiên, một giọt sương rơi lên trán chàng, khiến chàng cảm thấy sáng khoái khôn tả, cơn buồn ngủ liền bị xua đi khá nhiều, nhớ lại cảnh Lam Thái Lan dùng Hủ Cốt Hóa Thi Tán tấn công mình, hãy còn kinh hoàng thảm nhủ:

- Nếu mình mà không nhờ khinh công tinh tiến hơn trước rất nhiều, e khó mà thoát khỏi nạn xương tiêu xác tan.

Nghĩ đến sự tinh tiến của khinh công, lẽ dĩ nhiên chàng cũng hết sức cảm kích ơn đức của Thiết Bốc Thần y.

- Ô! Thiết Bốc Thần y, nhất định là ông ấy... vì lẽ gì ông ấy không chịu thu nhận mình làm đồ đệ mà lại bao phen cứu mình thế nhỉ?

chàng lại nghĩ đến lúc bị người của phái Bình Giang bao vây, ngay trong khoảnh khắc lúc trường kiếm của Lam Thái Cúc sắp đâm vào bụng, người chàng bỗng bị một hấp lực mạnh hút đi, đến sâu một tảng đá to bên ngoài vòng vây. Chỗ ấy địa thế cao hơn, chàng trông thấy rõ một bóng người khác của mình đang chịu đựng hai thanh trường kiếm của Lam Thái Cúc và Lam Thái Lan đâm vào người.

Cảnh tượng ấy khiến Âu Dương Thu hết sức tức giận và kinh ngạc, kinh ngạc là chẳng hiểu tại sao ngay trong khoảnh khắc sống chết mình lại đến đây? Tức giận là chị em họ Lam quá tàn ác với chàng, mặc dù người chịu đựng hai thế kiếm chỉ là thể thân của chàng, nhưng chàng cảm thấy còn đau lòng hơn là chính bản thân mình phải chịu đựng.

Tại bờ sông Lan Thương, Âu Dương Thu gặp ảo Diện Thiên Phật và Lam Thái Diệp, ngay cả một cơ hội phân trần cũng không cho chàng, đã với cây Hàn Mai Kiếm Lệnh làm chứng cứ, nhất quyết nói là phụ thân chàng đã sát hại Lam bá phụ và Lam bá mẫu, đòi chàng phải đền mạng.

Âu Dương Thu tuy tuổi còn nhỏ nhưng thông minh tuyệt đỉnh, chàng từng nhiều lần suy luận phân tích, nhưng không sao tìm ra được lý do nào tin được phụ thân đã sát hại

nghĩa huynh và nghĩa tẩu Và lại, sau khi nhà gặp thảm biến trong cơn mưa gió, rõ ràng là phụ thân không rời xa chàng nửa bước, về sau chàng tỉnh lại trong sơn động, phụ thân đã chết cóng từ bao giờ, dựa theo thời gian và khoảng cách từ tổng đà phái Bình Giang đến Đại Tuyết Sơn, vụ thảm biến ở Lam gia rất có thể cũng là xảy ra vào đêm mưa gió kinh hoàng ấy, như vậy càng không thể là do phụ thân gây ra.

Về sau tuy chàng lại mở sơn động, phát hiện thi hài phụ thân đã biến mất, tin là phụ thân chưa chết và trông thấy bóng người áo xanh ở trước miếu sơn thần chính là phụ thân, nhưng phụ thân là người giàu lòng hiệp nghĩa, cho dù là chết đi sống lại cũng không bao giờ trở thành tàn bạo giết người bừa bãi như vậy, nên khi chàng nghe thấy tiếng roi và tiếng rú thảm, liền vội phóng đi tới Thất Lạc cốc để tìm hiểu sự thật.

Nào ngờ khi sắp đến nơi lại gặp ba chị em họ Lam, không cho chàng phân trần giải thích, lại cây đồng toan giết chết chàng.

Đến khi Lam Thái Lan vung kiếm đâm vào cổ thể thân kỳ diệu kia, Âu Dương Thu thật đã đến mức máu nóng sôi sục, giận không tả xiết.

Lúc bấy giờ chàng định phóng xuống liềm mạng, bỗng một giọng nói già nua thấp trầm vang lên bên tai:

- Bé con, bây giờ ngươi xuống đi, nhưng chớ tiết lộ bí mật này.

Âu Dương Thu chỉ nhắc trông thấy một bóng người áo đen, liền bị một luồng kinh lực âm nhu nhẹ nhàng đưa trở vào trong vòng vây của người phái Bình Giang.

Trong khoảnh khắc ấy, chàng đã quét ra một roi thị uy, người vừa hạ xuống đất, thể thân kia liền tức biến mất, trong tay mình lại có thêm một thanh trường kiếm.

Tất cả những sự việc xảy ra lúc ấy hết như một giấc mơ, giờ nghĩ lại cũng còn thấy ly kỳ, không sao lý giải được.

Thế nhưng, giờ đây Âu Dương Thu đã có đủ thời gian để nhớ lại, tiếng nói già nua và bóng người áo đen kia, không phải Thiết Bốc Thần y thì còn là ai nữa?

Đối với bao ân huệ của Thiết Bốc Thần y, Âu Dương Thu càng nghĩ càng không thông, nhưng chàng có thể khẳng định, lão nhân này là một dị sĩ võ công tài học cao thâm khôn lường, và đang ngầm ngầm trợ giúp chàng.

Bất kể dụng ý của Thiết Bốc Thần y như thế nào, nhưng chàng bao phen thoát chết và khinh công tinh tiến đều là do lão nhân ấy giúp cho, nên trong thâm tâm Âu Dương Thu lúc này xem Thiết Bốc Thần y như là cha mẹ tái sinh.

Thật ra, Âu Dương Thu sau khi được tắm máu giao long ngàn năm, không chỉ tinh tiến về mặt khinh công, chẳng qua là Thiết Bốc Thần y không nói rõ với chàng, nên những bổ ích khác chàng chưa biết đó thôi.

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, đã biết phái Bình Giang đã tung hết lực lượng bao vây chặt Thất Lạc cốc, vậy thì với công lực của mình lúc này khó mà vượt qua nổi, đạt thành ý nguyện phụ tử trùng phùng, chi bằng ở lại đây dưỡng thần, chờ trời sáng rồi hẵng tính.

Nào ngờ khi chàng nhắm mắt lại, ngửa mặt ngáp dài, lại có vài giọt sương rơi đúng vào miệng chàng, chỉ cảm thấy rất ngọt và mát, hết như ngọc dịch quỳnh tương.

Lúc này chàng cũng đói khát lắm rồi, lòng nghĩ đã có sương để uống, mặc dù là từng giọt nhỏ, song vẫn hơn là nhịn khát, huống hồ là những giọt sương này lại ngọt mát như vậy.

Âu Dương Thu nhắm mắt há miệng đón lấy những hạt sương rơi, lát sau đã cảm thấy hết khát và trong bụng hết sức dễ chịu. Nhưng ngay khi ấy, sương bỗng ngưng rơi, liền theo phản ứng tự nhiên mờ mắt ra nhìn, chỉ thấy trên một cành cây nhỏ dưới tán lá rậm rạp có một quả cây to cỡ quả đào.

Quả cây này tuy trong bóng tối nhưng vẫn phát ra ánh sáng màu tím sậm, đang ở ngay trên miệng chàng, giờ chàng mới vỡ lẽ, thì ra những giọt nước ngọt vừa rồi chính là của quả cây này.

Tán cây rất thấp, chỉ cần với tay là hái được, chàng đưa mắt nhìn sang phía khác, toàn là những chiếc lá tròn dày đặc, ngay cả một quả nhỏ hơn cũng chẳng có.

Mỗi cây chỉ có một quả, và không có nước của quả cây nào lại ngon ngọt như vậy, khiến Âu Dương Thu bất giác nảy sinh hứng thú, liền nhóm người với tay hái lấy quả cây ấy, bọ trên bàn tay, cảm thấy nhẹ như không có vật gì, đưa lên mũi ngửi, một mùi thơm nực nồng len thẳng xuống đan điền.

Âu Dương Thu tuy không biết quả cây này, nhưng trong lúc quá đói, bèn chẳng chút do dự bỏ vào miệng. Nhưng ngay khi miệng vừa mở ra, răng chưa chạm vào quả, bỗng nghe có tiếng lộp cộp vang đến, khiến chàng kinh ngạc ngưng ngay ý định ăn quả.

Âu Dương Thu ngưng thần lắng nghe, dường như là tiếng quả rụng chỏi xuống đất và rất nhanh, thoáng chốc đã đến gần.

Hòa cùng tiếng lộp cộp mỗi lúc càng rõ, dường như còn có tiếng bước chân người nữa. Vào lúc này và trong thâm sơn cùng cốc, sao lại có người thế nhỉ?

Đang khi Âu Dương Thu hết sức thắc mắc, bỗng nghe một tiếng nói lạnh lớt khê vang lên:

- Lão lão, chúng ta hái chu quả trước rồi mới đến phía trước xem thử, hay là chúng ta đến phía trước xem thử trước hẵng trở lại hái quả?

Một giọng già nua và ô ô đáp:

- Chúng ta hãy đến phía trước xem thử trước rồi hẵng trở lại hái chu quả mang về, liệu trong thâm cốc cấm địa này cũng không ai dám bèn mảng đến.

- Lão lão nói rất phải, vậy chúng ta hãy đi xem mau, tuyệt đối không thể để cho người phái Bình Giang xông vào vùng cấm địa của chúng ta.

- Ngươi hãy đến xem thử chu quả kia trước, phải chăng đã chín mùi rồi?

- Cần gì phải xem, chẳng nào chúng ta cũng quay lại mà!

Thế là tiếng quả trượng và tiếng bước chân lướt nhanh qua bên lùm cây, hiển nhiên khinh công hai người này đều thuộc hạng thượng thừa.

Âu Dương Thu không dám thở mạnh, chờ cho hai người ấy đi xa, liền ăn vội quả cây trong tay, cũng chẳng nếm kỹ mùi vị thế nào, chỉ cảm thấy vào miệng tan ngay, một luồng khí mát lạnh từ cổ họng trôi nhanh xuống bụng, liền hết đói khát ngay.

Chàng rất thông minh, đoán biết chu quả mà hai người khi nãy nói hẳn là quả cây mình vừa ăn, nếu không bỏ đi ngay, lát nữa họ trở lại thì rắc rối to.

Thế là, chàng liền chui ra khỏi lùm cây, đảo mắt nhìn quanh, thấy không có bóng người, cũng chẳng phân biệt đông tây nam bắc, thi triển khinh công phóng đi.

Nhưng phóng đi được chừng năm sáu trượng, chàng nảy sinh một ý nghĩ mới lạ, bèn dừng lại quan sát, tung mình lên một cây cao, vừa mới ẩn thân trong lá rậm, đã nghe thấy tiếng quả trượng trở lại.

Lúc này trời đã mờ sáng, sương mù trong cốc dần tan nhạt, tầm nhìn xa đến khoảng mười trượng, qua kẽ lá, chàng chú mắt nhìn về phía tiếng quả trượng vọng đến.

Lát sau, quả nhiên đã chứng thực sự phán đoán của mình không sai.

Chỉ thấy trong sương sớm mờ lung xuất hiện hai bóng nhỏ nhắn, nhanh chóng lướt chân đến chỗ chàng ẩn thân khi nãy, chớp mắt đã biến mất.

Nhưng chỉ trong hai ba lần Âu Dương Thu chớp mắt, hai bóng người ấy lại từ trong lùm cây chui ra, đưa mắt nhìn quanh một hồi, lại đi quanh lùm cây mất vòng.

Bỗng nghe tiếng thiếu nữ ấy hốt hoảng nói:

- Lão lão, chu quả đã mất rồi, biết tính sao đây?

“Cộp, cộp, cộp” tiếng thiết quả liên tiếp chọi lên đá, rồi một giọng già nua nói:

- Thật là quá quái, kẻ nào đã ăn gan hùm tim gấu dấm vào vùng cấm địa của vương gia lấy trộm vật quý như mạng sống của ông ấy?

oi!

Âu Dương Thu lấy làm lạ tự nhủ:

- Vùng cấm địa của vương gia... vị vương gia nào mà lại ở trong chốn thâm sơn này? Sao mình chưa nghe nói tới nhỉ?

- Lão lão, chúng ta ở đây chẳng ích gì, hãy trở về Ma Thiết cung bẩm báo với vương gia, có thể là kẻ trộm chu quả chưa đi xa...

- Khẽ nào, đã có kẻ kịp lúc hái trộm chu quả vừa chín tới, chứng tỏ vùng cấm địa này có người len vào, tên Ma Thiết cung đâu thể nói ra một cách tùy tiện như vậy, lỡ có người nghe được, đồn đại ra ngoài...

Tiếng bà lão nói đến đó bỗng ngưng bật, như phát giác đã lỡ lời nên liền im miệng.

Thiếu nữ tức giận nói:

- Lão lão thấy kẻ trộm chu quả này có phải là người của phái Bình Giang hay không? Nếu đúng là họ tiểu nữ phải đi giết họ không còn manh giáp mới hả.

Âu Dương Thu nghe vậy thâm nhủ:

- Thiếu nữ này thật là ngông cuồng, chẳng rõ bản lĩnh nàng ta là bao?

Chỉ nghe lão bà nói:

- Trong các cao thủ hiện có của phái Bình Giang, không người nào có đủ bản lĩnh xông vào vùng cấm địa...

- Vậy thì trong Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc đã...

Thiếu nữ nói đến đó, tiếng nói liền khẽ đến mức không sao nghe rõ được Âu Dương Thu vừa nghe đến tên Hàn Mai bảo và Thất Lạc cốc, bất giác rung động cõi lòng, càng chú ý quan sát và lắng nghe.

Nhưng hai người không nói gì nữa, khiến Âu Dương Thu hết sức sốt ruột, dường như họ phát giác có người nghe trộm vậy.

Hai người như chờ đợi gì đó, mãi đến khi sương sớm tan hết, mặt trời đã lộ dạng mà vẫn chưa rời khỏi.

Âu Dương Thu ẩn thân trên cây giờ mới nhìn rõ diện mạo của hai người ấy, một là thiếu nữ tuổi khoảng mười bảy mười tám, y phục màu xanh nhạt, tóc thắt hai búi, mày liễu mắt phụng, mũi thẳng môi đào, má hồng lưng thon, quả là nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, xinh đẹp tuyệt thế.

Còn một là lão bà què một chân, đầu tóc bạc phơ, tay chống quả trượng, y phục màu vàng nhạt, nhưng sắc mặt hồng đào, trông tối đa tuổi không quá bốn mươi, rất không tương xứng với mái tóc bạc và giọng nói ồ ồ của bà ta.

Hai nữ nhân một già một trẻ tuy mỗi người một vẻ, nhưng giữa chân mày đều thoáng hiện hắc khí, nếu không nhìn kỹ khó thể phát hiện.

Âu Dương Thu dầu sao cũng còn nhỏ tuổi, chưa biết nhiều về chuyện đời, sao hiểu được hắc khí ấy ở đâu mà có?

Hai người lặng thinh nhìn quanh một hồi, thấy không có động tĩnh gì, dường như vậy mới chịu từ bỏ ý định tìm kiếm tung tích của kẻ trộm chu quả.

Lão bà què chân bỗng với giọng ồ ồ nói:

- Đi thôi!

Đoạn thiết quả trong tay chỗ mạnh, “cộp” một tiếng, lướt xa hơn trượng, trông còn nhanh nhẹn hơn người còn đủ hai chân.

Thiếu nữ áo xanh cũng với thân pháp nhanh như gió, theo sau lão bà phóng đi sâu vào trong cốc.

Âu Dương Thu mấy lần định hiện thân ra hỏi rõ thân phận họ, nhưng vì hai người nói năng dè dặt, hành động bí ẩn, nên chàng không dám đường đột ra mặt.

Lúc này thấy hai người đã phóng đi sâu vào trong cốc, bèn quyết định bám theo xem thử Ma Thiết cung là gì và vương gia là ai? Họ đã đề cập đến Hàn Mai bảo và Thất Lạc cốc, không chừng có thể qua đó tìm ra được manh mối về vụ thảm biến của hai nhà họ Lam và Âu Dương cũng nên.

Thế là Âu Dương Thu liền tung mình xuống đất, thi triển khinh công đuổi theo vào sâu trong cốc.

Âu Dương Thu đuổi theo một hồi đã thấy bóng hai người phóng đi từ xa, nhưng sợ bị phát giác không dám đến quá gần, bèn giữ một khoảng cách tương đối, nhờ vào cây cối và đá núi che chắn, chăm chú bám theo hai người.

Hai người dường như khinh công đều không kém Âu Dương Thu, nhưng họ chưa thi triển toàn lực, và lúc nhanh lúc chậm, cứ như là chơi trò cút bắt với người bám theo sau.

Âu Dương Thu thấy vậy thăm mắng:

- Hai người chó có quỷ quyết thế này, dù lên trời Âu Dương Thu này cũng theo đến Linh Tiêu điện, xuống đất cũng đuổi đến Diêm La môn.

Đột nhiên, hai người chững bước đứng lại, quay nhìn tứ phía.

Âu Dương Thu vội lách vào sau một tảng đá ẩn nấp, nghiêng mặt với một mắt nhìn xem hai người lại định giở trò trống gì?

Chỉ thấy lão bà quay nhìn quanh một hồi, cất giọng ỏ ỏ nói:

- Bạch Tiên Nhi, chúng ta hãy quay lại lục soát xem, lão thân cứ thấy không ổn làm sao, dường như là có kẻ đang bám theo sau chúng ta...

Thiếu nữ xinh đẹp được gọi là Bạch Tiên Nhi thoáng do dự:

- Lão lão chó có ngờ thần nghi quỷ, tiểu nữ chẳng tin trên cõi đời này có người võ lâm nào dám vượt râu hùm, xâm nhập vùng cấm địa mà võ lâm thiên hạ công nhận.

Lão bà chói mạnh thiết quái trên đất, hậm hực nói:

- Lão thân dễ thường không nghĩ như vậy, nhưng chu quả trăm năm mới chín kia đột nhiên biến mất, chúng ta giải thích thế nào đây?

Dứt lời, liền tiếp lắc đầu mấy lượt nhưng chưa có hành động lục soát, Âu Dương Thu thấy vậy mới yên tâm phần nào.

Bạch Tiên Nhi như chợt nghĩ ra, reo lên:

- À! Tiểu nữ hiểu rồi, Ly Biệt Câu này của vương gia tuy được võ lâm thiên hạ công nhận là cấm địa, không ai dám xâm nhập, nhưng sao thể cấm được sói chồn hổ báo, có lẽ chu quả kia đã bị thú ăn mất cũng nên.

Âu Dương Thu thấy Bạch Tiên Nhi trong lúc nói mặt lộ vẻ đắc ý, như tưởng giả thiết này của nàng ta rất là hợp tình hợp lý.

Lão bà cười khẩy:

- Người vào Ma thiết cung chỉ mới vài năm, hiểu biết còn quá ít ỏi, sao thể đoán bùa như vậy?

Bạch Tiên Nhi đầu môi nũng nịu:

- Lão lão dựa vào đâu mà lại bảo Bạch Tiên Nhi đoán bùa, chả lẽ dã thú không dám ăn chu quả hay sao?

Lão bà như rất thương yêu Bạch Tiên Nhi, thờ dài nói:

- Lão thân trước nay tương yêu người như là cốt nhục, nói cho người biết cũng không hề gì... Người không biết tất cả dã thú trong Ly Biệt Câu này thầy đều trải qua một phen huấn luyện đặc biệt và cho uống dược vật đặc chế, chúng chẳng những không ăn chu quả mà còn bảo vệ cho chu quả. Nếu không hơn trăm cây thể này, khi kết quả có thể chờ chín được ư?

- Điều ấy Bạch Tiên Nhi quả là không biết. Nhưng dã thú trong Ly Biệt Câu không ăn chu quả đã đành, còn dã thú từ ngoài vào thì sao?

- Vương gia là người gì, sao thể không nghĩ đến điều ấy, cho nên...

Nói đến đó, lão bà dè dặt đưa mắt nhìn quanh một hồi, mới nói tiếp:

- Ly Biệt Câu này chỉ có ba con đường ra vào, nhưng thật ra chỉ có một, đó là lối ra vào của chính của sơn cốc này, còn Nhạn Lạc giản và Thất Lạc cốc tuy cũng kể được là hai lối ra vào, nhưng rất bí mật mà lại nguy hiểm, kể như không có. Lối ra vào của chính sơn cốc này có bố trí vật tuyệt độc, chẳng những người và thú khó thể đi vào mà cả chim muông cũng chẳng dễ bay qua, sao dễ có dã thú từ ngoài vào đây chứ?

Lão bà tuy nói rất khế, nhưng chỗ ẩn nấp của Âu Dương Thu cách không xa, nên cũng nghe rõ cả. Chàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn hai phía, quả thấy hai bên sơn cốc núi cao chót vót và nối liền nhau trùng trùng điệp điệp, chim muông khó thể bay qua, hết sức thắc mắc thâm nhủ:

- Lạ thật, mình chưa từng nghe nói trong Đại Tuyết Sơn có Ly Biệt Câu và chủ nhân là vương gia gì đó. Bà ta nói là cửa vào sơn cốc này có bố trí vật tuyệt độc, người và thú khó thể xâm nhập, vậy thì mình đã vào đây bằng cách nào? Đồng thời, lúc mình hái chu quả ăn cũng chẳng thấy có dã thú gì canh giữ, và cho đến lúc này cũng chưa gặp con dã thú nào...

Âu Dương Thu còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy lão bà chống quái trượng xuống đất, phi thân về phía tảng đá chàng đang ẩn thân, giật mình kinh hãi, vội rụt nửa bên mặt vào, lòng nghĩ phen này hẳn phải động thủ rồi.

Nào ngờ chờ đợi hồi lâu vẫn chưa thấy lão bà đến, bèn lại thò nửa mặt ra nhìn.

Thì ra lão bà đã dừng lại ở chỗ cách tảng đá khoảng hai trượng, đang quay đầu ra phía sau nói:

- Bạch Tiên Nhi, người hãy về trước bẩm báo, lão thân đi đây chốc Bạch Tiên Nhi không nghe theo lời dặn bảo của lão bà, trái lại còn tung mình đến, nắm lấy vạt áo và van vi:

- Lão lão, tiểu nữ không dám về một mình đâu, tiểu nữ sợ...

Lão bà nhường mày:

- Người sợ gì vậy?

- Tiểu nữ sợ chu quả bị mất, vương gia trách phạt thì...

- Ôi! Người thật là nhút nhát, vậy thì lão thân cùng người đi lục soát lần nữa, rồi cùng trở về cung để lão thân bẩm báo với vương gia.

- Chân của lão lão cũng rất bất tiện, hà tất đi lục soát nữa?

- Tại sao lại không đi? Lão thân tuy quả mất một chân, nhưng chút đường này chưa thể gây khó khăn cho lão thân đâu.

Bạch Tiên Nhi thoáng lưỡng lự:

- Lão lão chẳng bảo là cửa vào Ly Biệt Câu của chúng ta có bố trí vật tuyệt độc, người và thú khó thể xâm nhập ư?

Lão bà gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng lão thân vẫn chưa mấy yên tâm, nên phải đi lục soát một phen, cũng kể như là tròn chức trách đối với vương gia.

- Cửa cốc đã có bố trí độc vật và Ly Biệt Câu lại là vùng cấm địa được võ lâm thiên hạ công nhận, tiểu nữ tuy chưa từng gặp mặt vương gia, nhưng tin lão nhân gia ấy hẳn là người võ công cao nhất đời này, vậy thì không bao giờ có người dám đến đây trêu giận lão nhân gia ấy, hái trộm chu quả, nếu không phải đã bị dã thú ăn mất thì hẳn là có nguyên nhân khác, chi bằng chúng ta ngồi xuống đây nghĩ ngợi và nghiên cứu kỹ rồi hẵng tính.

Lão bà như nhận thấy Bạch Tiên Nhi nói có lý, bèn gật đầu ngồi xuống đất.

Bạch Tiên Nhi cũng theo sau ngồi xuống bên cạnh, sóng vai lặng thinh.

Lúc này, Âu Dương Thu thật không dám thở mạnh, sợ vạn nhất kinh động hai người, chẳng những không đạt được mục đích thăm dò bí mật, mà còn chuốc họa sát thân, chết một cách uổng mạng.

Hai người ngồi lặng thinh một hồi, lão bà tóc bạc hỏi:

- Bạch Tiên Nhi, người đã nghĩ ra lý do mất chu quả rồi phải không?

Bạch Tiên Nhi không đáp mà lại hỏi:

- Trước hết tiểu nữ phải biết vì sao vương gia lại quý trọng chu quả này như vậy, rồi mới có thể qua công dụng của chu quả mà suy luận...

- Người hà tất phải nói quanh co rào đón. Muốn biết công dụng của chu quả, sao không hỏi thẳng lão thân?

Bạch Tiên Nhi như bị nói trúng tâm ý, mặt liền ửng đỏ, rụt rè nói:

- Lão lão đã nói vậy, Bạch Tiên Nhi còn, có gì bào chữa nữa. Có điều Bạch Tiên Nhi tuy là một tiểu tỳ tầm thường trong Ma Thiết cung, nhưng một dạ trung thành với vương gia, chưa từng vi phạm điều gì hoặc có ý tưởng vượt quá bản phận, lão lão muốn nói thì nói, không nói thì thôi, hà tất bảo Bạch Tiên Nhi quanh co rào đón? Bạch Tiên Nhi đâu dám như vậy.

Âu Dương Thu nghe vậy hết sức thắc mắc, thâm nhủ:

- Qua khinh công hai người này, võ công của họ đáng kể được là bậc nhất võ lâm, vậy mà thân phận chỉ là tô tử của chủ nhân Ma Thiết cung, lão bà tóc bạc này dường như có địa vị rất trọng yếu trong Ma Thiết cung, lẽ dĩ nhiên võ công cũng cao hơn Bạch Tiên Nhi rất nhiều. Như vậy, vị vương gia của Ma Thiết cung hẳn là một nhân vật thét gió gào mây, võ công cao thâm khôn lường.

Nghĩ vậy, chàng càng thêm hứng thú về Ma Thiết cung, quyết định qua lời hai người này, nghe trộm một số vấn đề trước, rồi theo dõi họ, dò thám tình hình trong Ma Thiết cung và vị vương gia nào đó.

Lão bà tóc bạc dường như rất vui thích bởi những lời tâng bốc của Bạch Tiên Nhi, nhoèn miệng cười:

- Bạch Tiên Nhi, lão thân cứ thích cái tính ranh mãnh khả ái này của ngươi, nếu không phải là ngươi mà là kẻ khác, bất luận thế nào, lão thân cũng không tiết lộ điều bí mật liên quan đến toàn bộ đại kế của Ma Thiết cung, và lão thân cũng chẳng cần cảnh cáo ngươi trước, hẳn ngươi cũng biết rất rõ giới luật của bản cung...

Bạch Tiên Nhi vừa nghe hai tiếng “giới luật” bất giác rùng mình ngắt lời:

- Lão lão đừng nói ra công dụng của chu quả thì hơn, nếu không vạn nhất ôi!

Nghe hai người đề cập đến chu quả, Âu Dương Thu càng lưu tâm hơn, thâm nhủ:

- Một quả cây tươi sao lại liên quan đến toàn bộ đại kế của Ma thiết cung thế nhỉ?

Chỉ nghe lão bà khúc khích cười nói:

- Chỉ cần lão thân ở Ma thiết cung một ngày chưa chết, Bạch Tiên Nhi ngươi chính là người lão thân yêu quý nhất, không một ai dám động đến sợi tóc của ngươi, dù là vương gia cũng phải giữ chút thể diện cho lão thân, ngươi sợ gì cơ chứ? Và lại, liệu ngươi cũng chẳng thể tiết lộ bí mật của bản cung ra ngoài, huống hồ nơi đây chỉ có hai chúng ta, nếu ngươi muốn biết công dụng của chu quả đối với bản cung, lão thân chỉ cho ngươi biết rõ một phần, phần còn lại rồi đây ngươi sẽ từ từ hiểu rõ hết.

Bạch Tiên Nhi nép vào người lão bà tóc bạc, cảm kích nói:

- Lão lão tốt với Bạch Tiên Nhi thế này, biết phải báo đáp lão nhân gia thế nào đây?

Lão bà tóc bạc thở dài:

- Lão thân tuổi đã ngoài sáu mươi, chẳng còn sống bao lâu trên cõi đời nữa, tuy có chút địa vị trong Ma Thiết cung, nhưng đó cũng chỉ là đánh đổi bằng mấy mươi năm một

dạ trung thành và công lao hãn mã vào sinh ra tử, chân này của lão thân tại sao lại què quặt thế này...

ôi! Thành thật mà nói, lão thân cũng giống như ngươi, là một người mồ côi cô đơn, sống trong những ngày tháng dài đằng đặc xa rời nhân thế này...

Nói đến đó bỗng ngưng lời, như là vô vàn cảm thán im lặng hồi lâu, đoạn lại thở dài nói tiếp:

- Trong Ma Thiết cung chúng ta tuy về quan hệ nam nữ có thể tùy tiện, sớm Tàn tối Sở, đêm đêm vui vầy, nhưng dẫu sao chúng ta cũng là đàn bà, mà là đàn bà thì không khỏi muốn chỗ trao thân gửi phận Chung thủy suốt đời... ôi! Bạch Tiên Nhi ngươi còn trẻ tuổi, có lẽ chỉ đắm chìm trong thú vui hiện tại, chưa hiểu được nỗi lòng của lão thân...

Bạch Tiên Nhi bỗng vùi đầu vào lòng lão bà tóc bạc, khóc thút thít.

Lão bà tóc bạc vỗ vào Bạch Tiên Nhi thấp giọng an ủi:

- Hãy kiên cường lên, chính lão thân cũng sống như vậy hơn bốn mươi năm đó thôi. Chúng ta ở đây lâu quá rồi, để lão thân cho ngươi biết chuyện về chu quả, rồi chúng ta trở về mau.

Bạch Tiên Nhi quả nhiên nín khóc, ngồi ngay lại.

Âu Dương Thu tuy không hiểu mấy về những lời nói của lão bà tóc bạc, cảm thấy hết sức sốt ruột, nhưng vừa nghe hai tiếng chu quả, chàng lại phấn chấn tinh thần, chú ý lắng nghe.

Chỉ nghe lão bà tóc bạc nói:

- Chu quả mỗi cây chỉ kết một quả và trăm năm mới chín, khắp thiên hạ chỉ có Ly Biệt Câu mới có loài quả quý này. Một người thường nếu ăn được một quả chẳng những có thể trẻ lâu sống thọ mà còn gia tăng khí lực gấp nhiều lần...

Bạch Tiên Nhi bỗng hỏi, - Lão lão từng ăn chu quả lần nào chưa?

Lão bà tóc bạc gật đầu:

- Nếu chưa được ăn, lão thân đâu có được gương mặt thế này, nhưng có điều là tóc không đen lại được.

- Đó thì có liên quan đến đại kế của bản cung chứ?

- Rõ ngốc, ngươi tưởng là chu quả này chỉ có công dụng vậy thôi sao?

- Bạch Tiên Nhi đâu biết!

- Đương nhiên là ngươi không biết rồi, trên cõi đời này ngoài vương gia chúng ta biết hiệu dụng của chu quả này, thật không còn kẻ thứ hai.

- Vậy thì...

- Chu quả này còn có thể chế thành một loại bí dược, người uống vào tức khắc thân cứng máu lạnh, như là đã chết, nhưng thật ra trong ba tháng, lại cho uống một loại dược vật khác, sẽ lập tức sống lại, nhưng trở thành đần độn, mất hết trí nhớ, vĩnh viễn trở thành

nô lệ, nên vương gia quý trọng chu quả này còn hơn tính mạng của bất kỳ người nào trong cung...

- Bạch Tiên Nhi hiểu rồi, mấy hôm trước trong cung có mang về mấy người...

- Đâu chỉ mấy người, tổng cộng phải là một trăm, khi nào đủ số ấy lo vương gia chúng ta đại kế cáo thành, chúng ta không cần phải trốn tránh thế này nữa.

- Lão lão, vương gia chúng ta có phải là người có võ công cao nhất trên cõi đời này không?

Lão bà tóc bạc trầm ngâm một hồi:

- Có thể nói là nhu vậy, nhưng chẳng qua là vấn đề thời gian thôi!

- Khoảng chừng bao lâu?

- Tính theo số thời gian chu quả chín, có lẽ tối đa là năm năm, ít nhất cũng phải ba năm nữa.

- Vương gia chúng ta thật ra là một người như thế nào đây?

- Người đã hỏi quá nhiều rồi đấy, hãy coi chừng!

Lão bà tóc bạc nói xong, bỗng đứng lên nói:

- Thôi, chúng ta về cung!

Bạch Tiên Nhi theo sau đứng lên, hai người sóng vai tiếp tục đi vào sơn cốc.

Âu Dương Thu tuy nghe rõ hết hai lần đối thoại giữa hai người, nhưng vì thiếu hiểu biết về chuyện giang hồ nên chàng không hiểu tận tường, chỉ biết đại kế của chủ nhân Ma thiết cung hẳn là có liên quan đến toàn thể võ lâm, rất tiếc là hai người không nói rõ.

Lúc này, chàng vừa thấy hai người khuất dạng trong rừng rậm, vội thi triển khinh công đuổi theo.

Nào ngờ chàng vào trong rừng chưa đầy năm sáu trượng, cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến chàng kinh hoàng tung mình thoái lui, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Thì ra chàng đang lúc phóng nhanh đi, bỗng chân va vào một vật trơn mềm, vội dừng lại cúi nhìn xuống, chỉ thấy dưới chân là một con trăn khổng lồ, to cỡ thùng chứa nước, phần đuôi khuất trong lùm cỏ, đầu thò ra trên đất đá, miệng ngậm một thân người còn thò hai chân ra ngoài. Có lẽ con mãng xà này đang ăn, nên Âu Dương Thu giẫm lên lưng, nó chỉ ngẩng đầu lên rồi không phản ứng gì nữa.

Nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến Âu Dương Thu hồn phi phách tán, vội rụt hai chân về, tung mình thoái lui, đứng dựa vào thân cây, mới hoàn hồn đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy ở chỗ con mãng xà hơn trượng, có hai con báo gấm to lớn đang cào xé một thân người nữ nhân trắng nuột.

Nữ nhân ấy dường như vừa mới chết, mặt nhầy nhụa không nhận dạng được, mấy chỗ trên mình máu chảy ròng ròng, một con báo gấm đã xé lấy một cánh tay, đang ăn

ngẫu nhiên, một con khác to hơn, dùng hai chân trước nắm lấy chiếc đùi trắng tròn, hàm răng nhọn xé lấy từng mảng thịt ăn ngon lành.

Người này hẳn là một thiếu nữ trẻ, thân người lỏa lồ nằm ngửa, đôi núm hoa trước ngực nhô cao, mỗi lần báo gấm xé một mảng thịt người lại run lên lẩy bẩy.

Bên cạnh đó, chiếc áo lụa màu xanh nhạt đã bị xé thành từng mảnh vụn, vung vãi trên mặt đất, theo gió bay đi, khiến cảnh tượng càng thêm thê thảm. Âu Dương Thu bất giác rợn người, thảm nhủ:

- Người nào chết thê thảm ở đây thế nhỉ?

Ngay khi ấy, bỗng nghe có tiếng nói rất khê từ trong khu rừng rậm trước mặt vọng đến, vội vàng vòng ra sau thân cây, nín thở lắng nghe.

Tiếng nói khê ấy từ xa dần gần, lát sau đã đến gần chỗ măng xà và báo gấm.

Âu Dương Thu nấp sau cây nghiêng mặt nhìn, lại vội rụt vào ngay.

Nhưng vậy cũng đủ rồi, chỉ thấy tám thiếu nữ áo xanh, mỗi bốn người khiêng một thiếu nữ y phục giống vậy đang hôn mê, ném xuống bên cạnh hai con báo gấm, rồi quay người bỏ đi ngay.

Tám thiếu nữ áo xanh vừa đi khỏi, trong rừng liền tức vang lên mấy tiếng gầm to, như là mãnh hổ hay sư tử gì đó.

Âu Dương Thu lại thò đầu nhìn, chỉ thấy thân cây nghiêng cỏ rạp, Cuồng phong dậy lên dữ dội.

Chàng hoảng kinh thảm nhủ:

- Gió nổi lên mạnh thế này hẳn là mãnh hổ rồi.

Nhưng cũng đánh bạo đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai con quái vật một sừng to như trâu từ trong rừng phóng ra, chia nhau lao về phía hai thiếu nữ áo xanh đang nằm sóng xoài trên đất.

Lòng trắc ẩn khiến chàng bất giác bưng lửa hận, quên mất mình đang ở đâu, liền tức rút trường tiên bên lưng ra, tung mình vượt qua măng xà, với chiêu Long Tùng Thiên Giáng (rồng từ trời xuống) quất mạnh vào hai con quái thú.

Thân thủ Âu Dương Thu chẳng phải không nhanh, nhưng đã muộn mất một bước.

Hai con quái thú mỗi con ngoạm lấy một thiếu nữ, khi trường tiên của Âu Dương Thu chưa quất trúng đã quay phắc lại, phóng như bay vào rừng, loáng cái đã mất dạng.

Hai con báo gấm đang ăn chỉ nhìn Âu Dương Thu khê gầm gừ mấy tiếng, rồi lại cúi xuống ăn tiếp.

Lúc này, con măng xà đã nuốt hết toàn thân người nọ, nhắm mắt lại như đã ngủ.

Âu Dương Thu không chút kinh nghiệm lịch duyệt, trường tiên không đánh trúng quái thú, bất giác đứng thừ ra nhìn cảnh tượng quái đản trước mắt, lòng hết sức lầy lịm, thảm nhủ:

- Tại sao trong Ly Biệt Câu này mọi thứ đều khác thường thế này?

Phụ nữ thấy dã thú ăn thịt người mà chẳng chút khiếp sợ, bỏ đồng loại chẳng chút xót thương, măng xà dã thú gặp người lại không sợ, bị tấn công mà không trả đũa, trên cõi đời sao lại có chuyện lạnh lùng thế này?

Bồng chàng nhớ đến lời nói của lão bà tóc bạc, liền vỡ lẽ, dã thú trong sơn cốc này thấy đều trải qua một phen huấn luyện đặc biệt và cho uống được vật đặc chế, thảo nào có hiện tượng như vậy. Nhưng tại sao chúng lại không tấn công chàng, một người từ ngoài vào đây chứ nhỉ?

Chàng suy nghĩ một hồi, không tìm ra được câu trả lời, bèn quyết định thâm nhập vào Ma Thiết cung tìm hiểu cho rõ sự thật.

Thế là, chàng lại giắt trường tiên vào lưng, chẳng màng đến cảnh tượng trước mặt, sải bước đi vào rừng.

Âu Dương Thu vừa đi vừa lưu ý quan sát, trên đường chàng đã gặp rất nhiều dã thú kỳ hình quái dạng, nhưng trông thấy chàng, chúng chỉ ngẩng lên nhìn và chun mũi người, rồi không màng đến nữa.

Hai bên núi mỗi lúc mỗi hẹp, rừng cây càng lúc càng rậm rạp, dần ngửa mặt không còn thấy ánh sáng, âm u ghê rợn, tuy lúc này thời tiết nóng nực, nhưng trong rừng mát lạnh.

sau cùng, Âu Dương Thu đã đến nơi tận cùng của Ly Biệt Câu, một vách núi cao ngất chắn ngang trước mặt, khe núi rộng chỉ bảy tám trượng, hai bên thế núi cheo leo và cao ngút mây, không có một lối đi nào.

Dưới vách núi cỏ dại um tùm, đá núi ngổn ngang, không có bóng người, cũng chẳng có Ma Thiết cung gì cả.

Âu Dương Thu thắc mắc lắm lắm:

- Lạ thật, chả lẽ họ đã chui xuống đất hay sao?

Đoạn lại gần nhìn kỹ vách núi chắn ngang trước mặt, phát hiện có bảy chữ to khắc trên một khoảng vách đánh nhẵn bóng hơn, cách mặt đất khoảng ba trượng, đó là: “Ly Biệt Giản cấm địa võ lâm” Bên trái còn có từng chữ cỡ miệng chén, nhưng vì rêu xanh phủ đầy, khó thể đọc được.

Âu Dương Thu vận hết nhãn lực nhìn, mới tìm ra ba chữ tạm đọc được, dường như là danh tánh phụ thân Âu Dương Hàn, qua đó suy luận, những chữ khắc hẳn đều là danh tánh của những người có tiếng tăm trong võ lâm.

Qua sự phát hiện tình cờ ấy, Âu Dương Thu liên tưởng đến cuộc chuyện trò giữa lão bà tóc bạc với Bạch Tiên Nhi, và việc mình ngẫu nhiên được ăn chu quả, cùng những cảnh tượng khủng khiếp đã gặp Tổng hợp tất cả lại, với trí thông minh của chàng suy luận đã có được ba khả năng:

1) Ly Biệt Câu này là vùng cấm địa được mọi người trong giới võ lâm công nhận.

2) Ma Thiết cung chính là nơi ở tận cùng này của Ly Biệt Câu, hoặc ở dưới lòng đất, hoặc ở trong vách núi.

3) Vương gia chủ nhân Ma Thiết cung là một nhân vật thần bí khôn lường, và Ma Thiết cung cũng là một chốn xấu xa ghê tởm.

Âu Dương Thu sau một hồi suy gẫm lấy làm hết sức hài lòng về ba lập luận của mình, nhưng có điều là trong lập luận thứ nhất có một vấn đề mà chàng không giải thích được, đó là Ly Biệt Câu đã sản xuất loại quả cây bồ ịch cho người luyện võ như vậy, tại sao phải công nhận là thánh địa võ lâm, chả lẽ để bảo vệ cho độc quyền độc hưởng của vương gia nào đó hay sao?

Nhưng qua lời lão bà tóc bạc, lại thêm một phen suy luận phân tích, dường như chủ nhân Ma Thiết cung đang dùng loại chu quả này tiến hành một âm mưu mờ ám gì đó.

Trên vách núi đã có danh tánh Âu Dương Hàn, hiển nhiên phụ thân chàng cũng từng dự vào việc này, nhưng Âu Dương Thu cố sức lục tìm trong trí nhớ, cũng không sao nhớ được phụ thân từng đề cập đến, và nếu không phải chính mắt trông thấy, mình tuy cư trú trong Đại Tuyết Sơn đã hơn năm năm, nhưng không hề nghe tới cái tên Ly Biệt Câu.

Âu Dương Thu nhớ là cái tên Thất Lạc cốc là do phụ thân đã đặt ra sau khi xây cất Hàn Mai bảo lui ẩn giang hồ, lúc bấy giờ chàng tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng vì phụ thân đã dẫn đi dạo nhấc rất lâu về cái tên ấy, nên chàng có ấn tượng rất sâu đậm.

Hai tên Ly Biệt Câu và Thất Lạc cốc hết sức tương xứng về chữ nghĩa, nhưng không rõ tên nào có trước?

Bất luận thế nào, Âu Dương Thu đã xác định được một sự thật trọng đại có liên quan đến mình, đó là phụ thân chàng hẳn có một quan hệ trọng yếu với Ma Thiết cung.

Một người chỉ cần có đầu óc và trí nhớ, bất kể ở độ tuổi nào, đã trải qua gia biến và nhiều hung hiểm thế này, nhận thức về sự vật hẳn chín chắn và sâu sắc hơn trước, đó chính là kinh nghiệm lịch duyệt trong cuộc đời, kinh nghiệm lịch duyệt càng nhiều thì trí tuệ càng cao, và nhận thức sự vật càng thấu triệt hơn.

Âu Dương Thu chính là như vậy, chàng đã từ một cậu bé ngây thơ hồn nhiên trở thành một thiếu niên chín chắn vững vàng, biết cách vận dụng đầu óc, biết cách ứng phó vấn đề trước mắt nên chàng đã có quyết định sau cùng là dĩ tĩnh chế động, kiên tâm chờ đợi.

Sau khi mặt trời lặn, trong sơn cốc càng thêm tối đen, cơ hồ xoè tay không thấy năm ngón. Vàng trắng đã mọc lên, ánh sáng đã xuyên qua cành lá, lốm đốm in trên mặt đất.

Đột nhiên, mấy tiếng lộp cộp vang lên, chàng thiếu niên áo xanh trong đồng loạn thạch liền tức cảnh giác. Chẳng rõ từ đâu chui ra hai bóng người nhỏ nhắn, từ vách núi phóng nhanh vào rừng.

Thiếu niên áo xanh ẩn thân trong loạn thạch ngạc nhiên khẽ kêu lên:

- Ủa, lại là họ, đuổi theo.

Liên tức phi thân đuổi theo, chỉ thấy hai bóng người nhỏ nhắn vào đến trong rừng, bỗng cùng dừng lại, một giọng ồ ồ nói:

- Bạch Tiên Nhi, ngươi không có chút lịch duyệt giang hồ, phen này lão thân đã chọn ngươi làm trợ thủ, ngươi phải nghe theo sự chỉ huy của lão thân, tuyệt đối không được khinh xuất, nhớ chưa?

- Đa tạ lão lão đã cất nhắc, Bạch Tiên Nhi dĩ nhiên tuân mệnh tất - Không cần cảm tạ, công tác hoàn thành với thành tích tốt, lão thân sẽ nói với vương gia trọng thưởng cho ngươi.

- Nhưng chúng ta đi đâu và làm gì vậy?

- Đến tổng đà phái Bình Giang, làm gì thì đến lúc sẽ rõ.

Thiếu niên áo xanh nghe vậy, bất giác rúng động cõi lòng.

Chỉ nghe Bạch Tiên Nhi thắc mắc hỏi:

- Lão lão chẳng nói là phái Bình Giang đã tung hết toàn bộ lực lượng đến bao vây Thất Lạc cốc rồi còn gì?

- Không sai, đó chính là cơ hội chúng ta đến tổng đà của họ hành sự - Ngươi thật là, lúc nào cũng không quên được việc ấy.

- Thôi đi, lão lão lại...

- Hề hề... ngươi chớ vội lo, chúng ta đi làm người chết chứ không phải người sống.

- Người đã chết rồi, có gì mà làm?

- Rõ ngốc, công việc quan trọng hằng ngày của chúng ta trong cung chẳng phải là làm người sống chết đi, rồi lại làm cho người chết sống lại đó sao?

- À! Bạch Tiên Nhi hiểu rồi!

- Ngươi hiểu rồi thì tốt... Ngoài cửa ra Ly Biệt Câu hẳn là có nhiều người của phái Bình Giang, để lão thân tìm cách đuổi họ đi trước, rồi chúng ta hẵng ra.

Lão bà tóc bạc nói xong, cất tiếng huýt sáo dài, liền tức cuồng phong nổi dậy, hai con quái thú một sừng rất hung tợn từ trong rừng phóng ra, rồi lao đi như bay ra ngoài cốc.

Sau đó, lão bà tóc bạc lại nói:

- Chúng ta hãy ở đây dưỡng thần, lát nữa hẵng đi.

Đoạn liền ngồi xuống, Bạch Tiên Nhi cũng ngồi xuống theo.

im lặng chốc lát, Bạch Tiên Nhi bỗng hỏi:

- Lão lão, vương gia có tức giận vì chu quả bị mất không vậy?

- Chính vì việc ấy vương gia mới phải hoàn thành đại kế trước thời hạn.

- Vì sao vậy?

- Rất đơn giản, bí mật về chu quả đã bị tiết lộ, Ly Biệt Câu đã có cao thủ võ lâm đặt chân đến, nên vương gia quyết định bất chấp tất cả, phát động trước thời hạn...

- Phát động gì vậy?

Không có tiếng trả lời.

- Lão lão...

- ùm...

- Người của phái Bình Giang vì sao lại bao vây Thất Lạc cốc vậy?

- Họ tìm âu Dương Hàn báo thù...

- Tìm âu Dương Hàn báo thù ư?

- Không sai!

- Họ có thù hận gì vậy?

- Âu Dương Hàn đã hạ sát chương môn nhân phái Bình Giang là Lam Tâm Long với vợ là Biện Ngọc Hà.

- Nhưng người mà Tiêu Kim Kiếm Bạch Cô Lô đã mang về hôm ấy chẳng phải là âu Dương Hàn danh chấn giang hồ đó ư? Sao bây giờ người của phái Bình Giang lại đến Thất Lạc cốc tìm kiếm? Chẳng lẽ...

- Người của phái Bình Giang có lẽ đã sợ hãi bỏ chạy rồi, chúng ta đi thôi!

- Vâng!

Hai người lại đứng lên, phóng đi về phía cửa cốc, thiếu niên áo xanh cũng liền thi triển khinh công đuổi theo. Ba bóng người hai trước một sau băng qua rừng rậm, tốc độ càng nhanh hơn, hệt như sao xẹt, khoảng cách chỉ hơn hai mươi trượng.

Khi sắp đến gần cửa cốc, bỗng có một trận cuồng phong từ phía trước ập đến, hai bóng người lách nhanh sang bên, rồi lại phóng đi tiếp. Thiếu niên áo xanh thấy hai con quái thú nhe răng múa vuốt đáng vẻ hung tợn, hoảng kinh chứng người đứng lại. Chờ đến khi hai con quái thú phóng qua trước mặt, thiếu niên áo xanh định tiếp tục đuổi theo, nhưng hai bóng người phía trước đã mất dạng tự bao giờ.

Ánh trăng âm đảm, núi trông tiêu điều, trời đã khuya lắm rồi!

Thiếu niên áo xanh sau một thoáng ngẫm nghĩ, liền phóng đi về phía tổng đà phái Bình Giang.